

ЕКЗОТИКА

19

МЕЛИСА АНДЕРСЪН

**ПОД ЮЖНОТО
НЕБЕ
НА ЖАВАЙ**

**МЕЛИСА АНДЕРСЪН
ПОД ЮЖНОТО НЕБЕ НА
ХАВАЙ**

Превод: Миглена Попова

chitanka.info

На 26 години Ванеса Торберг е постигнала това, за което много жени не биха посмели и да мечтаят. Тя е собственик на престижна проектантска фирма, отлично пилотира самолет, кара луксозна кола, надарена е с изключителен чар и красота. Но често се чувства самотна, в сърцето ѝ се е загнездила пустота.

Една служебна командировка до Хавайските острови коренно променя живота ѝ. Защото в този земен рай е невъзможно да не се влюбиш.

I

Челото на Ванеса се ороси с капчици пот. Слава богу, там долу вече се виждаше градът. „Дано само успея да стигна спасителното летище, преди бурята да се е развихрила с цялата си мощ.“

Младата жена изпрати благодарствена молитва към небето и се приготви за кацане.

Колелата докоснаха пистата, тя отново почувства твърда земя и въздъхна с облекчение. Късметът ѝ и сега беше на нейна страна. Мислено си обеща, следващият път да бъде по-предпазлива.

Малко след обяда бе отлетяла от летището на скай клуба в Сан Франциско за Кохрейн, където се срещна с приятелката си Джил в клубния локал на тамошното спортно летище. Джил беше дошла от Невада и хобито ѝ бе същото — да лети. Разбира се, и двете имаха какво да си споделят и се увлякоха в разговор. Не забелязаха как времето рязко се промени.

През обратния полет Ванеса постоянно трябваше да прави завои, за да избегне опасните облаци, заобиколили я отвсякъде. Малко остана бензинът да свърши и да изпадне в безизходица.

Паркира чесната^[1] до хангара и се измъкна навън. Насреща ѝ се зададе Рос — диспечерът на летището.

— Доста закъсня, момиче — укори я възрастният мъж в работен костюм на сини черти.

Той беше нещо като добрия дух в летателния клуб.

— Накара ме много да се тревожа за теб, като слушах радиосигналите ти да идват ту оттук, ту оттам. Трябваше да се приземиш в Аубурн.

Първите капки дъжд заваляха. Студен вятър развя рижата коса на Ванеса.

— Исках, Рос — каза тя, като отметна кичурите от лицето си. — Но от там спешно ме изпратиха на север към Лардъо или Ванта Лейк.

— Но по тези места също имаше мастиленосин въздушен фронт като тук.

— Толкова се радвам, че отново съм на сигурна земя. Сега първо имам нужда да пийна нещо.

Рос донесе маневрения лост от чесната, за да прибере машината в хангара.

— Върви момиче, всички са се събрали и те очакват. Много се тревожеха за теб.

Ванеса сви лице в гримаса.

— Е, пак ще трябва да слушам лекция. Май беше по-добре да си тръгна направо за къщи.

Диспечерът оправи старата си бейзболна шапка и се усмихна.

— Страхуваш се от критика, а? — подкачи я той. — Хайде, Ванеса, не бъди дете. Бързо ще се справиш с момчетата. И друг път ти се е случвало.

Това беше вярно, но Ванеса винаги имаше чувството, че мъжете не я възприемат съвсем като равна. Въпреки, че беше на 26 години и шеф на процъфтяваща проектантска фирма, членовете на клуба се отнасяха към нея като към дете. Най-вече Ели Розенбаум — асът в летенето през 30-те. Ели, вече над 70-те, беше един от основателите на скай клуба и дълго време бе единствената жена в него, ако въобще можеше така да се нарече тази мъжкарана. Тя държеше тук собствения си самолет, още летеше редовно и понякога дори обучаваше новите, когато някой инструктор отсъстваше. Всички я обичаха и уважаваха, въпреки че имаше грубоват език.

Ванеса махна на Рос и тръгна към клубния локал в малката сграда на летището. Един поглед върху доста препълнения паркинг ѝ подсказа, че Ели Розенбаум днес също беше тук. В нейния стар ръждясал трук^[2] се беше изтегнал нюфаундлерът^[3] Бени и се прозяваше мързеливо.

Пресметнато в кучешки години, той бе на възраст почти колкото господарката си, но очевидно вече не така енергичен.

Ванеса отвори вратата на локала — в същия миг отекна мощен гръм и всички глави се обърнаха рязко към нея, сякаш тя беше предизвикала този шум.

— Здравейте — поздрави тя и се огледа за свободно място, сред облаците цигарен дим.

— Милостиви боже, детето пристигна най-последно — извика пресипнал, дрезгав глас, който можеше да бъде само на Ели Розенбаум.

— Как ни изплаши, Ванеса Торберг.

Ванеса откри Ели на препълнената служебна маса и тръгна към нея. Отвсякъде я уверяваха в радостта си от благополучното ѝ приземяване. Келнерката се доближи с таблата и попита за поръчката.

— Една хубава студена бира, Карел. И една порция картофи, ако са останали.

— Веднага ще погледна.

— Приключението май не се е отразило на апетита ти — закачи я Доуг, един от инструкторите.

— Е, и този път не беше чак толкова зле — отвърна му шеговито, въпреки смъртния страх, който бе изживяла.

Но за него нямаше нужда сега да разказва. Ели Розенбаум дотътри отнякъде стол и го вмъкна между себе си и съседа.

— Сядай, малката — заповяда тя. — И следващия път без глупости вече, разбра ли?

Ванеса се отпусна на стола и я потупа успокоително по рамото.

— Не се тревожи, Ели. Черен гологан не се губи.

Ели беше малка, пъргава жена с къса сива коса, която стърчеше непокорно на всички страни. Носеше измачкани панталони, карирана мъжка риза и пушеше като комин. Ванеса развеселено наблюдаваше как тя с вдигнат пръст и халба бира в ръка сипеше наставления към насядалите, никога да не бъдат така лекомислени, „като Ванеса Торберг, спасила се по чудо“.

Сервитьорката донесе бира и картофи. Когато Ванеса доближи чашата до устните си, изведнъж усети, че някой я наблюдава. Обърна глава и срещна чифт дълбоки сиви очи, които я гледаха полузаинтересувано, полунасмешливо.

Стана ѝ горещо и нервно — едва не се задави. Този тип отново седеше отзад, на последната маса, пиеше бирата си и я поглъщаше с очи. Днес дори изглеждаше още по-впечатляващ от миналата седмица, когато го видя за първи път в клуба.

Нямаше представа кой е, но със сигурност беше по-добре да не научава. Знаеше, че такива красавци е най-добре да се заобикалят. Явно не беше единствената, към която той така открито проявяваше интерес.

Ванеса се посвети на картофите и се опита да забрави непознатия. Не ѝ се удаде, въпреки че се стараше да концентрира

вниманието си в яденето и разговорите на масата. Постоянно усещаше погледите, от които кожата ѝ настръхваше. След малко вдигна очи и видя, че мъжът беше изчезнал. Дали наистина това, което изпита, бе разочарование?

Навън бушуваше такава буря, сякаш настъпваше краят на света. Ели доведе кучето си, и то удобно се разположи под масата. Ванеса потръпна при представата, че би могла да бъде все още горе, сред тъмните облаци.

Ели имаше право, решението да се приземи на тукашното летище беше цяло безумие.

— Момчето наистина изглежда толкова арогантно, както говорят хората — чу Ванеса думите на Ели към Карен, сервитьорката, която беше седнала за няколко минути на тяхната маса. — Но трябва да призная, че творбите му са от висока класа, нали Ванеса?

Ванеса изтри устните си със салфетка.

— Говорех за онзи тип — кимна с глава по посока на входната врата, откъдето току-що бяха нахлули петима посетители.

— Клив Харлоу, ексцентричният. Суперменът, както казват сега — добави тя, като се изсмя.

Ванеса ги проследи с поглед и неволно нахлу кръв в сърцето ѝ, като видя тъмнокосия непознат със стоманеносивите очи.

Сега осъзна казаното от Ели.

— Какво, мъжът до вратата с тесните дънки и черната тениска? Клив Харлоу, прочутият скулптор?! — промълви тя невярващо.

— Точно така, мила моя! Какъв блясък в нашата жалка колиба, нали? Надявам се, че ще си пасне с нас.

— Но изглежда вече си е намерил компания — Карен посочи към вратата, където няколко души вече бяха го наобиколили.

Тя стана и сложи празната чиния на Ванеса върху таблата.

— Искаш ли още нещо?

— Не, благодаря. Когато дъждът понамалее ще тръгвам — отговори Ванеса.

Все още не можеше да повярва. Това беше значи Клив Харлоу, изкачил се на върха на кариерата си като скулптор. Разбира се, беше слушала за него. Дори беше посетила една негова изложба и бе останала очарована. Но това, което се пишеше в клюкарските колони във вестниците за него, не беше особено ласкателно. Според тях, Клив

Харлоу бил винаги обграден с жени, като арабски шейх и имал маниери на капризна звезда. Разбира се не можеше да се вярва на всичко, което скалъпваха репортерите, жадни за скандални истории, но и първите впечатления на Ванеса бяха, че този мъж е доста самоуверен.

— Отдавна ли знаете, че имаме толкова високопоставен член в клуба? — попита Ванеса. — Миналата седмица го видях за пръв път тук.

— Не и ние не знаехме, чухме за това преди няколко дена — каза Ели и останалите поклатиха утвърдително глава.

Доуг се наведе към тях от съседната маса.

— Още не е станал член тук — прошепна той поверително. — Господинът първо иска да провери, дали сме достатъчно добри за него.

— Отвратителен сноб — забеляза Ванеса и с интерес погледна мускулестата фигура на Клив Харлоу, при което той внезапно обърна глава и улови погледа ѝ.

Многозначително повдигна вежди, после се обърна отново към сътрапезниците си.

Ванеса преглътна нервно. Чувстваше се като хваната на местопрестъплението. „По дяволите, защо ли трябваше да го поглеждам?!“ Нищо чудно, че беше толкова високомерен, сигурно всички жени му падаха в краката.

Настроението в локала беше чудесно, въпреки силната буря. Ванеса съжали, че трябваше да си ходи, но беше обещала на леля Маги да донесе две каси череша и още днес да ги консервират. Налагаше се да побързат, ако не искаше да стоят до среднощ.

— Трябва да тръгвам, за съжаление — заяви тя и се надигна неохотно. — Въпреки всичко беше хубав следобед. До неделя.

Ели и останалите я изпратиха с радостни възгласи. Ванеса плати на касата. Вече напускаше заведението, когато Карен я настигна.

— Луке каза, че си прибрала ключа от чесната — подсети я тя и протегна ръка.

Ванеса се удари с ръка по челото.

— Мили боже, без малко да го отнеса вкъщи.

— Няма нищо, Ванеса — успокои я Карен и прибра ключа. — Никак не е чудно при това, което преживя днес.

Ванеса притвори очи.

— Да го забравим. Чао, до неделя.

Още не се беше обърнала, когато се блъсна в едно мускулесто тяло. Не беше видяла никого при входната врата. Изникнал ненадейно, Клив Харлоу се облегна нехайно на стената и я погледна насмешливо:

— Малките момичета не трябва да летят сами толкова далече — ухили се той. — Ели е съвсем права, като все чете конско.

Ванеса го изгледа възмутено.

— Какво ви засяга? И защо въобще сте тук? Това е клуб на летците. Нали не искате да ме убедите, че можете да пилотирате самолет?

С дълбоко задоволство забеляза, че думите ѝ го засегнаха. Сивосините му очи просветнаха ядно.

— Създавам ли впечатление, че мога да карам само велосипед? Трябва ли да ви кажа, че сте много дръзка за човек, който съвсем скоро е направил такъв гаф.

— Защо ли ви слушам въобще — ядоса се тя.

Без да му обръща повече внимание излезе и се запъти към червената мазда, паркирана пред клуба.

Клив Харлоу не беше свикнал да го отблъскват. Червенокосата млада жена с искрящи живи очи и чувствени уста го заинтригува още когато я видя в клубния локал.

Той тръгна след нея.

Дълбоко в себе си Ванеса желаше разговорът да продължи, но ядът ѝ от нахалното му държание надделя. Тя отвори с рязко движение колата и влезе. Не успя да затвори — Клив се облегна на вратата и я погледна изпитателно.

— Много бързо се обиждате, госпожице...?

Ванеса и не мислеше да му каже името си.

— Това въобще не ви интересува — отговори рязко. — А сега бихте ли се отдръпнал, за да мога да потегля?

Като потвърждение на думите си завъртя стартера и моторът изръмжа нетърпеливо. След това го изгледа с най-високомерното изражение, което можа да придаде на лицето си.

Това ни най-малко не впечатли Клив. С ленива усмивка той запали цигара и нехайно хвърли клечката.

— Закъде бързате толкова? — осведоми се любопитно.

Погледът на Ванеса попадна на голия му врат, после на гъстата тъмна коса. Гореща вълна премина през тялото ѝ.

„Ако този Клив Харлоу не изчезне моментално, няма да мога да овладея ситуацията. Да не говорим, че леля Маги отдавна ме чака с двете каси череши.“

— Това вече наистина си е моя лична работа — изстреля тя войнствено и натисна отново газта. — Оставете ме най-последно да тръгна и не ме задържайте повече с вашия брътвеж.

Със задоволство прочете и този път обида в погледа му. Знаеше как да се отнася към такива нахални типове.

Клив Харлоу стисна зъби.

— Имате най-дръзкия език на света. С кого си мислите, че говорите, с някой шут?

— С някое високомерно, самомнително, надуто същество от мъжки пол — отвърна му още повече вбесена.

— Недейте така — сниши глас той. — Ще ви имам в леглото си още преди да сте мигнала три пъти с изкуствените си мигли!

Това вече наистина беше върхът! От възмущение Ванеса така натисна газта, че моторът изрева и маздата подскочи напред. Клив Харлоу загуби равновесие и вратата на колата притисна пръстите му.

— Бога ми, вие наистина сте опасна — изруга той и потърка премазаните си пръсти. После тръшна с яд вратата и се отдалечи.

Ванеса си пое дълбоко дъх и така рязко потегли от паркинга, че гумите просвистяха.

„Какво, по дяволите, си въобразява този тип? Такива не трябва да ги допускат в клуба. Изкуствени мигли. Щял да ме има в леглото си само с едно протягане на ръката си. Почакай, миличък! Ще ти покажа аз на теб!“

Маздата летеше по магистралата към Сан Франциско, докато младата жена се опитваше да укроти идните си мисли. Интуицията ѝ подсказваше, че трябва да отбягва всяка евентуална среща със самоуверения, нахакан и все пак атрактивен господин Харлоу. Защото сама не знаеше как щеше да реагира, ако той си поставеше за цел да я съблазни, ако му хрумнеше да я докосне с деликатните си ръце на творец.

„Със сигурност вече съм избила от главата му всякакъв интерес към мен и няма да ми досажда със сексуални домогвания. Държах се

грубо и отблъскващо“ — мислеше си Ванеса и същевременно се надяваше, че греши.

- [1] Марка самолет. — Бел.ред. ↑
- [2] Марка автомобили. — Бел.ред. ↑
- [3] Порода кучета. — Бел.ред. ↑

II

— Откъде идваш по това време? — Леля Маги посрещна на вратата Ванеса, която тъкмо мъкнеше първата каса с череши. — Да не би Ели да ви е напила до козирката?

— Днес не — усмихна се тя, — но си тръгнах по-рано заради черешите.

— Можеше да ми звънеш по телефона — каза леля Маги с упрек.

Огледа черешите като експерт и лагна една.

— Не допускаш ли, че се тревожа за теб при тази силна буря?

— Не бива винаги да се безпокоиш за мен, лельо Маги. — Ванеса я прегърна. — Статистиката показва, че с автомобил се случват много по-често злополуки, отколкото със самолет. Освен това, бурята беше най-безобидното, което ми се случи днес — добави тя с гримаса, преди да отиде за втората щайга.

Леля Маги излезе след нея. Тя беше сърцата жена на около петдесет, с чувство за хумор — братовчедка на починалата майка на Ванеса.

— Какво се е случило? — попита загрижено. — Най-ужасното, което мога да си представя, е да си някъде горе, сред черните облаци.

Ванеса ѝ подаде щайгата и затвори багажника.

— И там бях, лельо — уточни тя сухо.

— И? — Очите на леля Маги се разшириха от ужас.

Ванеса взе щайгата от ръцете ѝ и тръгна към къщата.

— И след това се запознах с Клив Харлоу — скулпторът с ореол от слава. Това беше най-лошото.

— Защо говориш така? — Леля ѝ я последва, клатейки глава.

Младата жена потръпна при мисълта за Клив. Не ѝ се искаше да си припомня нищо свързано с него.

— Защото е най-нахалният тип, който някога съм срещала, с най-отвратителното самочувствие. Толкова с надут, че трябва да бъде

прободен с игла, за да му излезе въздухът. Той направо е... О, забрави го!

Ванеса така ядно тръшна щайгата на кухненската маса, че няколко череша излетяха. Наведе се и ги събра.

„Дано само леля Маги не започне да ме разпитва за подробности. Нямам никакво желание да говоря за него, още по-малко да мисля.“

Любопитството на леля Маги обаче се възбуди.

— Клив Харлоу, прочутият скулптор? Как попадна на него? — заинтересува се тя.

— Господин Харлоу искаше да разгледа нашия клуб и да прецени, дали сме достатъчно изискани за него. След това, може би, ще ни окаже високата чест да членува при нас.

— О, небеса. Май наистина не му липсва самочувствие. Бих казала, че е много голяма чест да те приемат в клуб, където председател е известната Ели Розенбаум.

— Това тепърва трябва да му се изясни, лельо. Сега остави Клив Харлоу и ела да обработим тези череша, за да свършим за днес.

Двете жени измиха черешите и започнаха да вадят костилките.

Леля Маги попита нещо, но племенницата ѝ не я чу. Мисълта ѝ бе заета с Клив Харлоу. Тя отново виждаше насмешливите искрици в сивите му очи и неговите твърди мъжки устни. Какво ли щеше да е усещането, ако те я целунеха?

— Каза ли нещо, лельо Маги? — Ванеса с усилие се откъсна от фантазиите си.

— Да, за втори път те питам дали си вечеряла. Приготвила съм малко печена риба и картофена салатата.

— В клуба изядох порция картофи — поколеба се тя, — но... окей, ще хапна и риба. Когато свършим с черешите обаче. Бурканите измити ли са?

— Всичко е готово — кимна леля ѝ.

Малко след десет по-голяма част от черешите беше консервирана. Сутринта рано леля Маги щеше да довърши останалото сама. Тя работеше като медицинска сестра в болницата „Сан Себастиан“ и дежурството ѝ започваше едва вечерта. Ванеса затопли рибата, сипа си салатата и в този момент телефонът иззвъня.

Леля ѝ Маги беше в банята. Учудена, кой може да е, тя вдигна слушалката.

Веднага позна гласа. Ръцете ѝ овлажняха от нервност.

— Какво искате? — попита дрезгаво, след като мъжът отсреща се представи. — И по това време ли трябва да ми лазите по нервите в собствения ми дом? Откъде имате телефонния ми номер?

Клив Харлоу се засмя тихо.

— Няма ли да замълчите за момент, вие, малък бодлив таралеж. Разбира се, извинявам се, че звъня толкова късно, но едва сега се връщам от клуба...

— Едва сега! — изплъзна се от устата ѝ.

Някак си я жегна мисълта, че е останал толкова дълго при другите, докато тя тук с часове се суетеше около черешите.

— О, беше много весело — продължи Клив. — Ели Розенбаум е уникална. Добре се посмяхме. А телефонния ви номер взех от колегите в клуба.

— Колегите в клуба — изфуча Ванеса ядосано. — Говорите така, сякаш сте един от нас.

— Това е вече факт — любезно обясни той. — От днес съм член на скай клуба.

— О, каква чест — каза язвително Ванеса.

— Освен това, знам не само името и телефонния ви номер, но и къде живеете и работите.

Топлият му мелодичен глас предизвика тръпки по кожата ѝ. „По дяволите, тялото ми реагира непредсказуемо на този мъж!“

— Е, можете да бъдете горд, че така бързо научавате всичко — иронизира го тя.

— Нали? Но всъщност беше много лесно. Името на фирмата ви например беше изписано на вратата на маздата. Някога може би ще възложи поръчка на вашето конструкторско бюро.

Небрежният му тон окончателно я вбеси.

— Мисля, че няма смисъл. С удоволствие ви отказвам отсега.

— Не сте много любезна, госпожице Торберг — укори я Клив. — Не е ли по-добре да оставите вашият шеф да реши?

— Моят — какво?

„Явно не е дотам информиран и не знае, че сама съм си шеф. Пък и какво ли да му обяснявам?“

— О, моят шеф... Той също знае, колко сме натоварени в последно време. Но кажете ми най-после, по каква причина ме

безпокоите посред нощ.

— Съжалявам, бяхте ли заспала?

— Не.

— Това е добре.

Чу се приглушеният му смях, който така въздействаше на тялото й.

— Искан да ви предложа да заровим томаховката на войната и да ви се извиня, че бях толкова неучтив днес.

— Неучтив е малко да се каже — подхвърли Ванеса сърдито, но сърцето й беше развълнувано.

„Клив Харлоу се извинява? Но това не е в неговия стил.“

— Вие също не бяхте самата любезност. Мисля обаче, че трябва да сключим примирие, след като сме вече членове на един и същ клуб. И още нещо. Бих искал да ви поканя в неделя на състезанието на парашутистите. Ще бъде голям празник, с музика и танци чак до вечерта.

— Разбира се, че ще бъда там — отвърна Ванеса възможно най-студено. — Нямаше нужда да ми се обаждате в полунощ, за да чуя нещо, което и без друго знам.

За момент се възцари мълчание — той явно се обърка.

— Вие наистина сте един малък таралеж, Ванеса Торберг — чу се след малко гласът му, леко обиден. — Това беше лична покана, не проумявате ли?

Проумяла го бе и то в самото начало, но не беше готова да приеме. „Слава богу, че разсъдъкът ми взема връх над обърканите ми чувства, иначе нещата щяха да излязат от контрол и тогава... Трябва много да внимавам с този мъж“ — мислеше тя трескаво, докато подготвяше отговора си.

— О, хиляди благодарности, чувствам се поласкана. Но малко сте закъснял, драги. Други имаха тази идея много по-рано.

Сякаш усети по жицата мълчаливото му разочарование.

— В клуба не ми казахте, че сте обвързана — прозвуча отново гласът му с нотки на недоверие.

„Вече наистина прекали“ — ядоса се Ванеса.

— Сигурно смятате, че за всичко съм длъжна да ви информирам? Сега ме извинете, моля, но съм уморена и искам да спя.

Без да дочака отговор, тресна слушалката и отиде в кухнята. Разговорът с Клив я бе развълнувал повече, отколкото признаваше сама пред себе си. С нервно движение отмахна палавите къдрици от челото си.

„Докъде ли ще доведат неизбежните срещи с него в скай клуба?“ — питаше се тя.

Гласът на леля й я изтръгна от мислите й.

— Изключих фурната, преди рибата съвсем да изгори. — Леля Маги стоеше до печката и наблюдаваше с любопитство своята племенница. — С кого говори толкова дълго? Изглеждаш ядосана, скъпа.

Ванеса сложи едно парче в чинията. Вече нямаше никакъв апетит, но не искаше да разочарова леля Маги. Започна едва-едва да преглъща.

— Никога няма да се досетиш, лельо.

— С Клив Харлоу. — Леля Маги се настани до нея.

— Как позна веднага? — Ванеса спря да дъвче и я погледна изненадано.

— Изписано е по зачервеното ти лице. Какво иска той?

— Да ме покани на празника на парашутистите. Като че ли нямаше и бездруго да бъда там.

— Предполагам, че си му отговорила със същия тон, като сега — развесели се леля Маги.

Ванеса ожесточено бодеше с вилицата си рибата, сякаш тя бе самият Клив Харлоу.

— Мили боже, излъгах го, че отдавна вече съм получила покана за състезанието. Сега е невъзможно да отида сама. Какво да правя? — погледна леля си умолително.

— Много просто, вземи някой от твоите приятели или познати — предложи тя. — Със сигурност ще се намери някой да те придружи и да държи на разстояние досадните обожатели.

— Надявам се. — Ванеса въздъхна. — Иначе ще трябва волюневолю да си остана вкъщи.

Когато по-късно си легна, дълго време не можа да заспи от вътрешно напрежение. Мислите й кръжаха около Клив — по едно време дори й се счу насмешливият му глас от тъмния ъгъл. „Този тип ще ме довърши. Ние двамата в клуба — това ще доведе до катастрофа.“

Един от нас трябва да си отиде и колкото да ме боли, аз ще бъда тази.“ От четири години членуваше в него. Сприятели се с всички и ги чувстваше като свое семейство. И сега трябваше да си търси нов клуб, заради този надут пуяк. Беше истински шок, но по-добре така, отколкото постоянно да го вижда.

На следващата сутрин Ванеса влезе в проектантското си бюро, оборудвано по последна мода.

— Добре е, че си тук, Ванеса. В Оукланд отново ще си имаме главоболия — още от вратата я посрещна колегата ѝ Стив.

— О, не. Пак ли? — Тя закачи бялото си яке на закачалката. — И без това си имам достатъчно ядове. Кажете по-добре нещо хубаво.

— Получихме предложение за строеж на новия университет в Редууд.

Ванеса засия и от радост ѝ идваше да запее.

— О, Стив, направо е чудесно! Толкова се надяхах. Ще бъде най-големият ни проект досега.

Стив Паркър направи гримаса.

— От това се страхувам, Ванеса. Доста е по-голям от всички останали поръчки, които сме поели.

— Мислиш ли сериозно, че няма да успеем?

Той кимна утвърдително.

— Тогава да вземем още един човек при нас?

— Идеята не е лоша. Но трябва да е някой, който има вече опит с новите компютърни програми.

— Не се безпокой, Стив. Ще уредя това. — Ванеса си наля чаша кафе. — Какво се е случило в Оукланд?

— Вратите са произведени навреме, но от дъбов материал.

— О, не — промълви тя и се отпусна съкрушена на стола. — И сега? Предприехте ли вече нещо?

Стив кимна и започна да разлиства купчината документи по бюрото си.

— Изпратихме обратно вратите, поръчахме бърза доставка в Редууд и информирахме за всеки случай правния отдел. — Той въздъхна.

— Трябва да ти кажа, че госпожица Свенсон фучи и беснее.

— Мога да си представя.

Ванеса сякаш видя пред себе си, как разглезената банкерска дъщеря крещи истерично и нагрубява работниците. И досега беше недоволствала, без „Кингсгейт Архитект“ да имаха и най-малка вина. Това, че вратите бяха изработени от друго дърво, беше фатално и само наливаше вода в мелницата на Елена Свенсон. Докато завършеха къщата, добрата слава на „Кингсгейт Архитект“ щеше съвсем да рухне.

— Най-добре веднага да отпътувам за Оукланд — каза Ванеса умърлушена и допи кафето си. — Има ли още нещо, Стив?

— В момента не. Но се отбий при Моника. Тя имаше нещо за теб.

Ванеса стана и оправи гънките на плисираната си пола.

— Окей, отивам. До скоро.

Влезе в конструкторския отдел, където четирима служители работеха над чертежи и компютри. Освен това бе наела и много специалисти на свободен договор. Стив Паркър беше главният ѝ архитект. Беше се сприятелила с него и жена му Нели преди години. Той също членуваше в скай клуба, но летеше рядко. Нели умираше от страх, когато Стив беше в облаците.

— Добро утро — поздрави тя своите служители. — Напечено ли е и на друго място, освен в Оукланд?

Никой не ѝ съобщи лоши новини, само Моника имаше малък проблем. Ванеса бързо го изясни и отиде в бюрото за някои важни документи.

Обичаше работата си. Изпитваше приятно усещане да седи в просторното ателие над покривите на Сан Франциско и да работи. Но понякога при клиенти като Елена Свенсон, на които не можеше никога да се угоди, ѝ идваше да си вземе шапката и да се махне. Въздъхна.

„Е, добре, ще отида в Оукланд и ще се промъкна направо в леговището на звяра.“

Стана точно както се опасяваше. Елена Свенсон вдигна ужасна дандания, въпреки че Стив ѝ беше осигурил всички възможни обезщетения. С големи усилия Ванеса успя да я поукроти.

По обяд се върна в бюрото с разклатени нерви и се зае с новата поръчка за строежа на висшето учебно заведение в Редууд. Следобедът си посвети на огледа на две строящи се вили във Фламинго Бийч.

— Изглеждаш изтощена, скъпа — установи леля Маги загрижено, когато се прибра вкъщи. — Сигурно си имала напрегнат ден.

Ванеса я целуна по бузата.

— Имах големи ядове с къщата на Свенсон в Оукланд. Но затова пък сключихме договор за строежа на университета в Редууд!

— О, това е новина. Моите поздравления! — извика леля Маги зарадвано.

Тя беше готова да тръгва за поредното си нощно дежурство. Взе чантата си от дивана.

— Е, дългът ме зове, скъпа. Направила съм ти няколко сандвича, хапни си.

— Окей, умирам от глад. Веднага ще изям един и отивам в клуба да направя едно кръгче във въздуха.

— Пак ли? Нали вчера беше там?

— Имам нужда от разтоварване, лельо. Другата седмица така или иначе няма да мога да летя — ще подготвям новия проект.

Никога Ванеса нямаше да признае дори пред себе си, че тайно се надяваше да срещне Клив Харлоу. Подобно подозрение би отхвърлила като абсурдно. Даже имаше намерение да се върне, ако го мерне някъде около летището.

Взе си душ, намъкна широка риза на розови ивици и изгълта един от апетитните сандвичи с шунка на леля Маги. После напусна малката кокетна къща, която двете с леля Маги обитаваха след смъртта на майка ѝ, и отпътува с маздата към скай клуба.

На паркинга пред сградата имаше малко коли. По тях разбра кои са посетителите. Само жълтата корвета ѝ беше непозната. „Със сигурност не съм я виждала досега тази луксозна кола. Възможно ли е да е на Клив Харлоу.“

При мисълта за него сърцето ѝ ускори ритъма си. „Какво ме интересува, по дяволите, коя е неговата кола и дали е тук или не е. Време е пътищата ни да се разделят.“ Влезе в клуба и взе ключовете на чесната. Предпочиташе тази машина пред всички други.

— Няма много желаещи днес, а, Чарли? — подхвърли на младия мъж, който се грижеше за техническата ѝ исправност.

— Към два часа беше пълно, но сега е по-спокойно. Утре ще е големият наплив, понеже в неделя няма да се лети заради

състезанието.

— Да, вярно. Почти щях да забравя за него.

Ванеса хвърли поглед към стартовата писта през прозореца и кимна на механика.

— До скоро, Чарли!

— Добър полет.

Преди да тръгне към хангара, тя отвори вратата към клубния локал. Искеше да види кой е вътре.

— Здравей, Ванеса — извика ѝ Карен от барплота. — Пак ли ще летиш?

— Бягство от прозата на живота — пошегува се тя.

Локалът беше почти празен. На бара стоеше Доуг и играеше карти с няколко курсиста. На съседната маса разговаряше млада непозната двойка.

„Жълтата корвета сигурно е тяхна“ — мина ѝ през ум. Внезапно я обзе дълбоко разочарование.

— Доскоро, приятели. Преди да се прибера, ще се отбия за едно питие.

Влезе в хангара и сама изкара чесната, тъй като Рос беше зает. Запаля мотора с манивелата, качи се и подкара спортната машина към стартовата писта. Тук тъкмо се приземяваше един пайпер на червени ивици.

„Не съм го виждала досега. Сигурно е някой нов летец. Или е закъснял гост?“ — помисли си.

Провери арматурното табло и си сложи предпазния колан. Тъкмо щеше да стартира, когато вратата се отвори. Съвсем изумена видя, как Клив Харлоу се настани на мястото на втория пилот. Беше в червен екип и на устните му играеше пленителна усмивка.

Яд и едновременно възторг се надигнаха в нея от неочакваната му поява.

— Ей, не можете просто така да летите с мен — мъчеше се тя да надвика мотора. — Какво ви прихвана? Излезте веднага.

Клив вдигна ръце успокоително.

— Нямам намерение да летя с вас, госпожице. Току-що се приземих. Просто исках да ви пожелаая добър полет.

— Благодаря — отговори му сухо Ванеса.

Той протегна ръка и погали лицето ѝ.

— И не се навирайте пак в буреносните облаци, опасно е — допълни със сериозен тон.

Първото ѝ намерение бе да отблъсне ръката му и да го постави на място с някоя от любимите си фрази, но изведнъж се почувства като парализирана. Стоеше омаяна и гледаше сиво-сините очи, в които проблясваха сребристи светлинки. Вече знаеше, че ще се отдаде на този мъж, когато той пожелае. Подсъзнателно и тя се стремеше към същото, колкото и идиотски да ѝ звучеше тази мисъл доскоро.

Видя лицето му съвсем близо — изваяно, със слънчев загар. Осъзна, че го желае.

Когато топлите му устни докоснаха нейните, Ванеса затвори очи с въздишка и обгърна раменете му. Целувката му я опи като сладко-тръпчиво вино. Усещането за лека отмала беше съвсем ново и неочаквано. Простена тръпнеща под дланите му. Те се плъзнаха по бедрата и корема, замилваха пълните ѝ гърди. Ванеса се отпусна, за да се наслади на ласките му.

Нещо щракна — Клив бе разкопчал предпазния колан и вече нямаше прегради между тях. Тя се притисна силно към него. Искаше повече, искаше всичко!

— О, Ванеса, от първия миг съм луд по теб! — прошепна ѝ Клив.

Пръстите му се промъкнаха под панталона ѝ, Ванеса ги усети върху кожата си. Раздвижи бедра и не сдържа стона си. Цялата беше кълбо от желание. Жадуваше да утоли дивия копнеж на тялото си, възбуден от него. Впи устни в гърлото му, потърси устата му.

— Ти, малко чувствено котенце — шепнеше Клив дрезгаво на ухото ѝ. — Ела, ще ти дам каквото искаш.

Провря ръка под бикините ѝ и пръстите му потънаха в горещия, влажен отвор. Тя с мъка овладя напирания вик на възторг.

Изведнъж радиопредавателят запращя.

— Ванеса — прозвуча дрезгавият глас на Рос. — Защо не тръгваш, по дяволите. Какво става, да не си заспала?

Сякаш изневиделица някой плисна кофа ледена вода в лицето ѝ. Отрезвяването дойде мълниеносно. Мигът на наслада и самозабрава изчезна — остана само унижението. „Нима всички добри духове ме изоставиха?“ Замахна в безпомощен гняв и удари Клив в лицето.

— Ти ще получиш това, което си търсиш — извика извън себе си. — Долу лапите и изчезвай!

Клив Харлоу я изгледа с недоумение. Несправедливото ѝ обвинение го жегна. Една вена запулсира на слепоочието му.

— По-спокойно, малката — каза заплашително. — Аз...

— Ванеса, добре ли си? — чу се отново угриженият глас на Рос.
— Искаш ли помощ, отговори!

Тя бързо се съвзе и се наведе.

— Рос... аз... — заекна в микрофона.

Преди да измисли сносно обяснение, Клив изстреля някакво проклетие и изскочи от самолета, затръшвайки вратата.

— Всичко е окей — проговори Ванеса с треперещ глас. — Веднага отлитам. Извинявай, аз...

Не знаеше как да продължи. Не знаеше също как ще лети в това състояние. Знаеше само, че случилото се бе съвсем абсурдно.

— Добре, Ванеса — отвърна Рос. — Стартирай тогава. И внимавай, на една миля югоизточно има летец е безмоторен самолет.

— Окей, Рос.

Машинално даде газ и потегли. Чувстваше се нещастна, както никога досега, срамуваше се ужасно.

„Как ще го погледна в очите, като вляза в клуба? Ще мога ли с непринудено държание да прикрия как се чувствам? И какво ще обясня на Рос?“

III

— През последните дни ти значително се промени, скъпа — отбеляза леля Маги в неделната утрин по време на закуската.

Ванеса бъркаше кафето си, унесена в мисли.

— И по-точно, от деня в който срещна Клив Харлоу.

Младата жена се сепна и се изчерви. Нищо не можеше да се скрие от леля й!

Опита се да прикрие смущението си и каза с привидно недоумение:

— Внушаваш си, лельо.

Но леля й без съмнение имаше право. Наистина се бе променила след срещата си с Клив. Оттогава я мъчеше вътрешно неспокойство, не можеше да се концентрира върху работата си както преди и често през деня се улавяше, че се унася в мечти. Неведнъж във фантазиите си бе усещала мъжките ласки на Клив — топлите му устни върху своите, парещите му длани.

Днес беше състезанието на парашутистите в клуба.

„Глупаво ще е да не отида — мислеше си. — Но трябва да се завра в най-тъмния ъгъл, за да не го срещна. Не, ще отида и дори ще му се извиня. Държах се много непочтено. За това, което се случи съм виновна и аз. А плесницата със сигурност не беше си я заслужил.“

Тайно се надяваше, че Клив ще й се обади, но неочакваната й враждебност сигурно го бе засегнала. Реши да му каже, че съжалява за станалото.

— Ще ходиш ли в клуба? — попита леля Маги.

Ванеса погледна часовника — показваше десет и половина. Състезанието започваше в единайсет. Време беше да се приготи. Искеше й се да отиде малко по-рано и да поседне с другите на чаша кафе.

— Да, след половин час. Наистина ли не искаш да дойдеш с мен, лельо Маги?

— Не, мила. Казах ти вече. Обещах на Луис да посетя майка ѝ в старческия дом, докато тя е в Мексико с Ричард. Старата дама си няма никой друг и сигурно се чувства самотна.

— Окей, леличко, тогава ще трябва да отида сама. И най-добре не ми приготвяй нищо за вечеря — не знам кога ще се върна.

Ванеса целуна леля си и влезе в съседната стая да се преоблече. Застана пред гардероба нерешително — искаше ѝ се да облече нещо практично и елегантно едновременно. Накрая избра една от любимите си пола панталон, този път в жълто-кафяво. Прибави към нея подходяща блуза и сложи на раменете си шал с емблемата на клуба. Завърза косата си на конска опашка и се гримира съвсем леко, но ефектно.

Тъкмо слизаше вече по стъпалата, когато чу гласа на леля си:

— Търсят те по телефона, Ванеса.

„Кой ли може да е по това време. Може би Клив“ — мина през ума ѝ, докато тичаше обратно.

Вълнението ѝ беше напразно. Не беше Клив, а Брайън — по-малкият брат на приятелката ѝ Шели.

— Здравей, Ванеса. Шели ми каза, че ще ходиш на състезанието на парашутистите.

— Да, Брайън, тъкмо излизах. Защо?

— Мисля си дали ще можеш да ме вземеш? — попита той мило. — Много искам да видя скоковете, но освен теб не познавам никого, който ще ходи. Хайде, Ванеса, ще те почерпя едно пиене.

— Е, в такъв случай не мога да ти откажа, Брайън. Окей, след минута съм при теб.

Двете жени излязоха заедно. Докато леля Маги още се настаняваше в своя стар автомобил, Ванеса вече ѝ махаше от маздата си.

Шели живееше с мъжа си в Сан Франциско, а Брайън — все още при родителите си. Ванеса зави и видя момчето, което я очакваше пред къщата. Спря колата и Брайън се качи. Тя го поздрави с приятелска усмивка. Брайън беше осемнайсет годишен и със сигурност изглеждаше най-добре сред съучениците си. Скоро щеше да разбие не едно женско сърце, ако все още не го бе сторил. Ванеса много го обичаше, още откакто като ученички се грижеха за него с Шели.

— Чудесно е, че ме вземаш, Ванеса. — Той цял сияеше, докато ѝ подаваше кесия с чипс. — Искаш ли?

Тя си взе няколко картофчета и ги лапна.

— Откога се интересуваш от скокове? Мислех си, че освен баскетбол, нищо друго не съществува за теб.

Брайън вдигна рамене.

— От време на време трябва да се види и нещо друго. През последните седмици имаше само баскетбол и пак баскетбол. — Той се ухили и я потупа по ръката — Няма ли да ме вземеш в твоята птица, Ванеса? Би било супер. Дори ще ти дам малко пари, за да не плащаш сама полета, става ли?

— Глупости, няма нужда нищо да ми даваш. Някой път ще те повозя на драго сърце.

В клуба цареше голямо оживление. Макар че бяха дошли доста по-рано, паркингът вече бе почти претъпкан. Ванеса отново забеляза жълтата корвета. Още като слязоха Брайън се насочи към нея.

— Такава таратайка ще имам и аз някой ден — каза той, оглеждайки през стъклото шикозната обстановка в купето.

— Страхувам се, че ще трябва дълго да спестяваш — засмя се Ванеса.

Хвърли на корветата преценяващ поглед и реши, че дори само тапицерията и струваше сигурно цяло състояние.

— Пък и това тук е кола за показ. Не бих искала да карам такова чудо — допълни намусено.

— А, така ли? — чу изведнъж познат глас. — От думите ви лъха чиста завист, госпожице Торберг.

Ужасена се обърна — беше Клив Харлоу, който я гледаше сърдито.

— Вие дори не можете да си позволите да карате собствена кола и всеки път трябва да просите автомобила на фирмата си — продължи той подигравателно. — Но да летите намирате пари, нали, горделивка такава.

Ванеса стоеше и безмълвно гледаше как Клив се отдалечи от паркинга е широки крачки и се смеси с тълпата.

„Бог ми е свидетел, че си представях срещата с Клив Харлоу съвсем другояче! Но сама съм си виновна.“

— Кой беше този? — попита Брайън слисано, следвайки я между редиците от коли.

— Мисля, че е собственик на корветата. Трябваше да бъдем по-предпазливи със забележките си, когато става въпрос за чужда собственост.

Ванеса надникна в локала. Изглеждаше толкова претъпкан, сякаш половината Сан Франциско се беше изсипал вътре.

— Тук е прекалено многолюдно за мен — каза тя на Брайън и бързо се отдръпна. — Ела да отидем навън, скоковете скоро ще започнат.

От павилионите се носеха съблазнителни аромати на хамбургери, хотдог и пица. Двамата се шляеха с по чаша кафе в ръка. Ванеса имаше тук много познати, с които трябваше да побъбри и скоро изгуби Брайън от погледа си. Промъкна се през тълпата, когато първите шарени парашути се появиха във въздуха. Изведнъж някой постави ръка на рамото ѝ.

— Знам едно място, откъдето се вижда по-добре и не е толкова претъпкано. — Гласът на Клив Харлоу беше изненадващо мек и примамлив. — Идваш ли, Ванеса?

Сърцето ѝ подскочи. От този мъж можеше да се очаква всичко. Беше променлив като времето!

— О, и оттук виждам съвсем добре — отговори тя, без да се обръща.

„Само да си махне ръката от рамото ми!“ Сякаш излъчваше електричество, което пронизваше цялото ѝ тяло и подкосяваше краката ѝ. Пръстите му я стиснаха по-здраво.

— Искам да говоря с теб — прошепна в ухото ѝ. — Искам да ти се извиня. Трябва ли да го правя пред всички тези хора?

Ванеса се взираше в поредния парашутист, без да го вижда. Съзнанието ѝ бе парализирано от присъствието на мъжа зад нея. Усецаше горещия му дъх във врата си, всичко друго наоколо се замъгли.

— Ванеса... — повтори Клив умолително.

Тя се отдели от тълпата и се остави да я заведе до навеса в края на пистата. Без усилие Клив се качи на един контейнер, оттам на покрива и ѝ подаде ръка.

— Тук горе е по-горещо, но поне ще сме на спокойствие.

Ванеса беше още като замаяна, когато го последва. Някои от зрителите ги забелязаха. Сигурно не след дълго и те щяха да последват примера им.

Виждайки, че тя се колебае да седне на черния импрегниран покрив, Клив съблече и разстла тъмносиньото си поло.

— Ела, седни на блузата ми. Така няма да опариш нежното си дупе — ухили се той.

Очарована, Ванеса се захласна от изпъкналите мускули на голите му, загорели плещи. Усети се, че го гледа с желание и бързо сведе очи.

— Блузата ти ще отиде на кино. Смолата се е размекнала от слънцето.

Клив се засмя безгрижно и я дръпна до себе си.

— Няма значение.

Ванеса се намести удобно и спусна краката си надолу. Наистина бе по-приятно от блъсканицата долу, а и парашутите се виждаха идеално. Само не знаеше, дали не бърка, като седи така интимно с Клив. Всъщност тук имаше добрата възможност да му се извини.

Той обгърна с ръка раменете ѝ, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

— Вече ти казах, че искам да те помоля за прошка, Ванеса — започна Клив.

На лицето му играеше усмивката на малко момче, което е изяло бонбоните без да пита и иска да умилостиви възрастните.

— Мислиш ли, че можеш да простиш глупавото ми държание?

За Ванеса бе невъзможно да остане сърдита при тази открита момчешка усмивка. С всяка клетка на тялото си се наслаждаваше на близостта му. Обзе я неудържим копнеж да го целуне, да почувства ръцете му...

Връхлетя я споменът за краткото еротично „интермецо“ в кабината на чесната и срам обагри лицето ѝ в червено. Или пък се дължеше на горещината?

Погледът ѝ попадна на Брайън, който се озърташе за нея сред тълпата. Отърси се от безразсъдните си мисли и рече възможно най-студено:

— Мисля, че няма защо да се упрекваме взаимно, Клив. Да не говорим повече, кой е по-виновен и да забравим случилото се. Впрочем, съжалявам за плесницата. Ти с нищо не беше я заслужил.

Хубавото му лице се разтегна в усмивка.

— Това ти ли си? — Изведнъж стана сериозен. — По дяволите, Ванеса, така се мразя, че връхлетях върху теб. Твоят шамар беше единственото средство да ме обуздаеш. — Ръката му нежно галеше гърба ѝ. — Иначе нямаше да се спра — допълни дрезгаво. — Да не говорим пък, че щяхме да объркаме цялото самолетно движение.

При представата за това и под въздействието на галещата му длан Ванеса настръхна.

Надяваше се, че той не забелязва лекото ѝ треперене.

— Няма нужда да се самообвиняваш повече — каза тя по-остро, отколкото възнамеряваше. — Аз бях също толкова виновна, колкото и ти. Ако Рос не се бе обадил и аз щях да изгубя разсъдъка си. — Усмихна се смутено. — Плесницата беше спонтанна реакция, разбираш ли?

Клив приклепна и подпря ръка на коляното си. Парашутистите, аплодирани с викове от тълпата явно вече не го интересуваха. Изглежда я отчуждено.

— Радвам се, че говориш за това така откровено, Ванеса — каза накрая.

— Това е нещо съвсем естествено. Трябва просто да внимаваме да не се повтори.

Той протегна ръка и я обърна към себе си.

— Това ли искаш наистина?

Ванеса се опита да откъсне поглед от магнетичните му сиви очи, но вместо това потъна в необятната им дълбочина. Едва успя да придаде твърдост на гласа си:

— Да, не желая да се обвързвам с теб, Клив Харлоу!

Клив изпитателно се взря в привлекателното ѝ лице, в големите ѝ тъмни ириси.

— Не вярвам нито на една твоя дума, Ванеса. Защо отричаш, че тялото ти ме иска точно толкова, колкото и моето теб?

Ванеса наблюдаваше парашутистите с пресилен интерес.

— Там е работата, Клив. Между нас има физическо привличане, това няма да оспорвам. Но нищо повече.

— А ти какво очакваш от мен? — попита той с раздражение. — Че ще се оженим, без да се любя първо с теб?

— Не очаквам нищо, Клив. Само те моля да ме оставиш на спокойствие за в бъдеще.

— Ванеса, не бъди глупава. Ние двамата...

— Ние двамата нямаме нищо общо — прекъсна го тя. — Възхищавам ти се като скулптор, но като човек ти си... Е, не си ми особено симпатичен.

— Много забавно — каза Клив с тон на обидено момче и я притегли към себе си. — Предполагам, че ми говориш така, защото още си ми сърдита. За бога, Ванеса, извиних ти се за тогава. Ти сама призна, че вината не е само моя. А за онова, което изтърсих на паркинга, съжалявам скъпа. Изплъзнаха ми се някои думи от устата, но ти така коментира колата ми, че се вбесих.

— Сега въобще не става дума за това. — Ванеса отново се опита да се отдръпне от него.

Разговорът с Клив протичаше по-спокойно, отколкото бе предполагала.

— И не ме наричай „скъпа“. Ние просто членуваме в един и същ клуб, нищо повече.

Клив я гледаше с неопределен израз на лицето.

— Скоро ще промениш мнението си по този въпрос, Ванеса. — Погледът му се плъзна изпитателно по гърдите ѝ, после се върна на устните ѝ. — Само ми съобщи, като се вразумиш — допълни иронично.

Ванеса изведнъж усети адска жегга. Скочи и оправи полата си.

— Ще има да чакаш, докато остарееш и посивееш, Клиф Харлоу! Още веднъж доказа, че журналистите от вестникарските хроники не са сбъркали, като те наричат арогантен тип. Очевидно, дори не ти минава през ума, че в живота ми вече може да има мъж. Наистина ли така наивно се заблуждаваш, че всяка жена зарязва всичко, само като те види? Не си чак толкова неотразим! — завърши триумфално.

Отиде на другия край на покрива и скочи върху контейнера. Неочаквано той се преобърна и тя се плъсна на асфалта. Извън себе си от яд и унижение бавно се надигна и разтърси удареното си коляно. Всяка среща с Клив завършваше със средна телесна повреда.

— Ванеса! Ето те най-последно!

Доброто ѝ настроение се върна, като видя Брайън, и весело му махна.

— Търсих те навсякъде, къде се беше скрила?

— Уплаши ли се без добрата леля Ванеса — пошегува се и разроши косата му.

— Охо, и още как! — Брайън театрално се хвърли на врата ѝ.

Ванеса го притисна към себе си, смеейки се. При това неволно погледът ѝ се отправи към покрива и смехът ѝ моментално секна.

Там все още стоеше Клив Харлоу и гледаше толкова намръщено, сякаш бе самият бог на гръмотевиците. Очите му хвърляха гневни искри.

Ванеса бързо се обърна и повлече Брайън със себе си.

— Беше споменал за питие, Брайън — напомни му. — Бих пийнала нещо.

Срещата с Клив я бе изтощила, усещаше нужда да се подкрепи.

— Разбира се, лельо Ванеса. Ела, аз черпя.

Влязоха в заведението, последвани и от други зрители. След обяда предстояха груповите скокове, а също и единичните, след което щеше да бъде излъчен победителят.

В локала имаше много познати. Ванеса ги поздрави и се отправи към бара. Поръча две кутии бира и ги плати веднага. Брайън извади пари, но тя ги отблъсна.

— Спести си джобните. Днес си на мои разноски.

— Покорно благодаря — ухили се момчето. Прибра си парите и надигна бирата. — Но все пак някога трябва да ти се реванширам. Нали и предната седмица ми плати пицата, като бяхме тук с Шели и Енрико.

— Няма да обеднея, миличък.

— Супер си, скъпа — пошегува се Брайън. — Ще стоим ли в димните облаци или ще излезем?

— Ще излезем, разбира се, тук ще се задушим.

Брайън я прегърна през раменете и двамата тръгнаха към изхода. Ванеса забеляза Клив, застанал до барплота. Бегло мерна лютия му поглед и побърза да напусне локала.

„Дано днес не ме заговори повече и ме остави на мира“ — мислеше си, но надеждата ѝ не се оправда.

Вече беше почти вечер и съвсем бе забравила за Клив, когато неочаквано се сблъска с него. Тъкмо се беше запътила към колата, да си вземе чантата и да се поосвежи преди танците, когато ненадейно

пресече пътя ѝ. Гледаше я мрачно и сърдито. „Толкова ли го ядосах, като му казах открито мнението си на покрива? Какво му става, по дяволите?!“

— Извинявай, че не бях помислил за това — подхвърли ѝ той саркастично.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ванеса, докато мислите ѝ се рееха в друга посока.

„Господи, достатъчно е да е някъде близо до мен, за да ми омекнат краката. Толкова е мъжествен. Да можех да заровя пръсти в непокорната му тъмна коса, да укротя искрите в сивите му очи с целувка. Сигурно е страшно темпераментен в леглото...“

— Какво искам да кажа ли? — Клив пристъпи опасно близо.

Ванеса усети горещи вълни.

— Искам да кажа, че съжалявам, задето забравих, че някой друг може преди мен да е имал идеята да те покани на днешния празник. Това бяха твои думи, нали? — Изгледа я презрително. — Трябваше, разбира се да се досетя, че жена като теб не може да е сама. Но никога нямаше да ми дойде на ум, че ходиш с тийнейджъри. — Той с яд хвърли недоизпушената цигара.

— Приятно прекарване с твоя колежанин, Ванеса — злъчно подхвърли, качи се в корветата и изфуча от паркинга.

Ванеса остана като поразена от гръм. Обзе я желание да се смее истерично. Клив си мислеше, че има интимни отношения с Брайън? Смяташе Брайън за мъжа, за когото му е намекнала по телефона? Брайън, чиито пелени бе сменяла някога? „Какъв абсурд! Много добре, хич няма да го разубеждавам.“

Изпита истинско удоволствие, като си представи как Клив сега се измъчва от яд, ревност и възмущение. Така му се пада, след като си вади прибързани заключения!

„Би трябвало да ми е съвсем безразлично — каза си тя, — и без това не искам да го виждам никога повече. Чудесно се получи, че си тръгна бързо. Сигурно няма да се върне, така че ще си потанцувам, без да ми досажда с присъствието си.“

IV

Ванеса съвсем се промени. Отслабна много и цялата стана кълбо от нерви. Не можеше да пропъди Клив от мислите си, съпротивляваше се сама на себе си, но борбата с чувствата ѝ към него бе безуспешна.

Леля Маги ѝ се караше, мърмореше и се мъчеше да я вразуми.

— Забрави го най-после! — рече ѝ една вечер, като я гледаше как отново нищо не хапва. — Станала си като сянка. Кажи, заслужава ли да се съсипеш заради него?

Ванеса човъркаше в чинията със зеленчук и парче телешко месо. Въздъхна.

— Не, не си струва, лельо. Но какво да направя, като не мога да си го избия от главата, като постоянно мисля за него, сякаш е единственият мъж на света?

— Тогава не ме карай да лъжа по телефона, че те няма — посъветва я леля ѝ сухо. — Следващият път се обади ти, кажи му как се чувстваш и не се колебай да легнеш с него веднага. Може това да успокои вътрешното ти неспокойствие, което, бог ми е свидетел, трудно се понася напоследък.

Ванеса цяла се изчерви:

— Лельо Маги!

— Така си е! Нещо трябва да се случи най-после. — Тя тръшна чашата със сок на масата. — Или искаш да продължава така? Предполагам, че и работата ти не върви при твоето състояние.

Трябваше да признае, че леля ѝ имаше право. Беше разстроена, раздражителна, на път да стане страшилище за колегите си. Но въпреки това не можеше да приеме съвета ѝ. „Ако се поддам на Клив Харлоу и отново се срещна с него, ще страдам много повече, след като ме зареже. Този ексцентричен скулптор иска само играчката, която в момента му харесва и когато накрая я получи, малко след това ще я захвърли в близкия ъгъл. Няма да позволя това да бъда аз.“

За да не вижда Клив, Ванеса бе престанала да посещава скай клуба. Официално все още беше член, но се бе отдръпнала за

неопределено време. Направи няколко полета към клуба „Пало-Алто-Аеро“, но не беше същото. Липсваха ѝ приятелите и най-вече Ели Розенбаум.

„Трябва просто да мине време. Времето лекува всякакви рани“ — мислеше често.

Повтаряше си отново и отново, че Клив Харлоу е един безсрамен, груб и недодялан тип, когото всяка почтена жена трябва да отбягва. Наистина не си заслужаваше да се проваля заради него, да съсипва фирмата и да поставя на карта работните места на служителите си.

Когато след няколко дни се върна вкъщи, леля Маги беше отишла на нощно дежурство. Цял следобед не се бе появявала в бюрото — ходи на зъболекар, а и имаше някои други дребни задължения.

Уморена хвърли чантата на дивана и съблече якето си. Не обичаше да се прибира в празна къща. Съвсем бе забравила, че леля Маги ще отсъства, а точно днес имаше да ѝ разказва толкова много.

Взе си един банан от фруктиерата и седна пред телевизионния екран. Тайно се надяваше, че Клив се е обадил по телефона, макар да знаеше как ще постъпи. Вероятно щеше да остави съобщението му без отговор, както досега.

Разположи се удобно и включи телефонния секретар. Имаше едно-единствено съобщение и то не от Клив Харлоу, а от колегата ѝ Стив Паркър.

„Здравей Ванеса — започна той, — как беше при зъболекаря?“

— Търпеше се — отговори Ванеса разстроено на въртящата се лента.

Гласът на Стив обясняваше нещо ентузиазирано, но тя не слушаше. Мислите ѝ летяха в друга посока. Изведнъж осъзна какво бе казал Стив.

„... Ванеса, вила на Хаваите! Как ти се вижда? Ще приемем поръчката, нали? — Той се окашля. — Защо да не разпрострем дейността си и в по-отдалечени места? Хавай не е кой знае какво наистина, но все пак е нещо по-различно. Ако желаеш лично ще се погрижа за проекта и...“

— Не — извика Ванеса развълнувано, — аз сама ще го направя. Точно от това имам нужда сега — да бъда по-далеч. По-добра

възможност едва ли ще ми се предостави. Да, ще сключи договора, ще замина за Хавай и най-после ще забравя този мъж — убеждаваше тя сама себе си, без да обръща повече внимание на записи.

Придърпа телефона към себе си и набра номера на Стив. Обади се жена му.

— Здравей, Нели. Как си? Защо не дойдохте със Стив на празника на парашутистите?

— Ах, нали знаеш, че това не ме влече, мила Ванеса — отвърна Нели и въздъхна. — Всичко, което хвърчи във въздуха ми навява страх.

— Какво си зайче, Нели. Имаше какво да се види, вярвай ми. На Стив щеше да му хареса. Вкъщи ли е той.

— Отиде с Вес за риба. Във връзка с поръчката от Хавай ли?

— Да. Оставил е съобщение на телефонния секретар и моли да му звънна. Казва, че ще поемел обекта, но този път сама ще се заема, защото...

— О, падна ми камък от сърцето! — прекъсна я Нели с облекчение. — Така се безпокоях, че трябва да лети до Хавай.

Ванеса се засмя.

— Е, пътуването с кола дотам ще отнеме доста време. Не се тревожи, няма да го карам да лети.

Разговорът продължи още известно време. После Ванеса затвори апарата и остана замислена на стола.

„Хавай, това е изходът! Този път ще изменя на принципите си и ще смеси работата с удоволствието. Ще отлетя за Хавай, ще построя вилата и ще се отдам на развлечения. Бог вижда, че съм го заслужила, след стреса и напрежението, които изживях.“

На следващата сутрин Ванеса отиде рано в бюрото. Леля Маги щеше да се върне не по-рано от осем часа след дежурството и със сигурност, твърде изморена, за да слуша хавайските планове, плод на среднощното ѝ бодърстване.

Към девет колегите ѝ започнаха да пристигат. Както обичайно, Ванеса обсъди с тях програмата за деня на чашка кафе. Не бе дошъл още само Стив. Обади се по телефона, че отивал до строежа в Глен Парк. Останалите не знаеха нищо за хавайския проект.

Влезе в офиса и прегледа документите на бюрото. После проведе няколко телефонни разговора и накрая седна пред компютъра.

Беше се унесла в работа, когато дочу гласове от съседното помещение. Явно Стив се бе върнал и бе довел клиент със себе си, защото...

Дъхът ѝ спря. Познаваше другия глас до болка. Нима Клив беше дошъл чак до тук, за да я увери, че не може да живее без нея?

Скочи от стола и се приближи до откритата врата. Не се бе излъгала — това наистина беше Клив, разположил се във фотойла с цигара в ръка. Но защо при Стив, след като търсеше нея?

— Още не съм говорил с нашата шефка, господин Харлоу. Но предполагам, че тя лично ще се заеме с вашия проект.

Мислите в главата ѝ се объркаха. Значи, Клив беше клиентът, поръчал вила на Хавайския остров. „Но това е абсурдно! Толкова се надявах да избягам от него! Каква ирония на съдбата!“

— Изключено! — възкликна тя. — Аз... много съм ангажирана. Този проект...

Двамата мъже я погледнаха едновременно. Клив стана и се приближи.

— Ванеса... — Погледът му излъчваше изненада и известна нежност.

Ванеса изпита желание да разтвори всички прозорци, толкова горещо ѝ стана изведнъж. Неочакваната среща напълно я изведе от равновесие. И как само изглеждаше в сивия си костюм, подчертаващ идеално стройната му фигура? Беше го виждала само в дънки и риза — сега правеше впечатление на по-възрастен, по-сериозен, по-зрял.

Стив също стана.

— Ти си била тук, Ванеса. Не знаех, иначе веднага щях да изпратя господин Харлоу при теб. Нали ми каза вчера, че си искала сама да поемеш този проект. Но...

Той сепнато изгледа и двамата. „Какво с тава между шефката и новия клиент? Познават ли се?“

Клив все още не сваляше поглед от Ванеса. Прииска му се да я грабне на ръце и да я целува. Изглеждаше толкова сладка в светлосинята си поличка и бяла батистена блуза. Но преди това трябваше да ѝ се извини, защото тогава на летището се бе държал като магаре.

— Ванеса, аз не знаех... мислех, че... — промълви той неловко, докато се приближаваше към нея с извинителна усмивка.

Тя бързо се овладя.

— Не знаехте, че съм шеф на „Кингсгейт Архитект“, и че няма нужда всеки път да прося колата на фирмата? — прекъсна го със студен, високомерен поглед. — Тази констатация трябва да е твърде мъчителна за вас, господин Харлоу.

Пръстите на Клив нервно мачкаха яката на ризата.

— Не бихме ли могли да поговорим на четири очи? — помоли той и погледна многозначително Стив, който все още недоумяваше. — Струва ми се, трябва да изясним някои недоразумения.

Ванеса повдигна вежди.

— А, така ли? Аз мисля, че всичко е ясно, господин Харлоу.

Стив я гледаше въпросително. Ситуацията ставаше мъчителна. „Трябва да го отпратя по-бързо“ — помисли тя и рече любезно:

— Моля, да влезем за минута в моя офис.

Клив я погледна. Ванеса затвори вратата и го стрелна с очи:

— Какво те е прихванало да идваш тук? — просъска му. — Не разбра ли най-после, че не искам и да чувам за теб?

Той вдигна успокоително ръце.

— Моля те, Ванеса, нека поговорим разумно. Искам да знаеш, че съм дошъл преди всичко, за да възложя проект на фирмата ти.

— Колко великодушно, но вярвай ми, и без твоята безценна поръчка се оправяме чудесно.

— Мислиш ли, че е разумно да я отхвърлиш? Нямах основателна причина!

— Нямам ли? След всичко, което се случи между нас?

Клив се облегна на ръба на бюрото.

— Признавам, че се държах като идиот. Съжалявам за всичко, което ти причиних. Ти не ми даде възможност да те помоля за извинение, затова дойдох тук с предложението за този проект. Надявам се да ме придружиш до Хавай. Там бихме могли да изгладим недоразуменията...

— Разбира се — прекъсна го подигравателно. — Любовни нощи на морския бряг, сред палмови дървета. Направил си си сметката без кръчмар, Клив Харлоу.

Той отмина забележката ѝ без внимание.

— Естествено, нещата стоят по-различно, нямах представа, че ти си шефка на фирмата. Въпреки това се надявам, че ще приемеш и ще

се заемеш лично.

— А ако не го направя?

Клив се приближи към нея.

— Ако откажеш строежа на вилата, също ще проявя разбиране — каза той, като я гледаше втренчено, сякаш търсеше нещо повече от гняв и отказ в изразителните ѝ тъмни очи. — Но все пак те моля да приемеш, защото единствено на „Кингсгейт Архитект“ бих възложил този и всички мои други проекти, които бих планирал в бъдеще. Твоята фирма има най-добрия имидж в Сан Франциско и околностите — това сигурно ти е известно и не ти казвам нищо ново.

— Не нищо ново — прозвуча надменният ѝ отговор, макар тайно да се радваше на думите му. — Но все пак благодаря.

Клив протегна ръка и я погали.

— И аз ти благодаря. Обади ми се, като вземеш решение.

Непринудената му усмивка накара краката ѝ отново да отмалеят.

— Може би ще те придумам да дойдеш с мен на Хаваите. Няма да съжаляваш.

С тези думи той затвори вратата след себе си. Няколко мига Ванеса стоя като замаяна, след това се отпусна на въртящия се стол.

Клив Харлоу значи беше новият ѝ клиент! Още не можеше да го осмисли. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да приеме, най-малко заради реномето на фирмата си. Кой би могъл да предвиди, как ще реагира разглезеният скулптор, като не получише това, което искаше. А той имаше влияние в обществото.

„Стив трябва да се заеме с реализацията на проекта — реши тя. — Дори и Нели да получи нервна криза, заради това, че обожаваният съпруг трябва да пътува със самолет. Стив е прекрасен архитект и Клив ще остане доволен.“

Дълбоко в себе си обаче знаеше, че ще отиде сама на Хавайските острови. Предложението бе твърде съблазнително, дори само в интерес на работата. Вероятно след този проект „Кингсгейт Архитект“ щеше да получи още поръчки за строежи на острова. Би било фантастично. Може би това най-сетне щеше да я откъсне от Клив. Ако прекараха по-дълго време заедно, със сигурност щеше да го намрази при неизбежните конфликти и нямаше повече да се терзае от мисли за него.

„Клив има право. Няма да съжалявам, макар той да влага друг смисъл в думите си.“ Седмица по-късно Ванеса му се обади и му съобщи, че фирмата ѝ приема поръчката и че е готова лично да се занимае с нея.

— Ела тези дни с предварителните бележки при нас, за да обсъдим подробностите и да изготвим плана — гласът ѝ звучеше делово.

— Добре, Ванеса, знаех си, че няма да ме разочароваш — изрази задоволството си Клив.

— Клив, искам изрично да те предупредя, че идвам в Хавай от чисто служебен интерес. Очаквам от теб да се съобразяваш с това обстоятелство и да ме възприемаш само като своя архитектка. А сега се свързвам с Паула, за да ти даде час. До следващата седмица.

Ванеса затвори и се облегна с въздишка на стола. „Каква лицемерка съм само!“ Интересът ѝ съвсем не беше чисто служебен. И явно Клив също го знаеше.

V

Ванеса доближи бутилката с минерална вода до устните си и отпи жадно. Слънцето отново сипеше жар от небето. Може би беше по-добре да строи вилата на Клив през есента, вместо през най-големите летни горещини, но пък тогава падаха големи дъждове.

Отметна кичурите коса от челото си и загледа критично скелето на модерната конструкция от дърво и стъкло, построена на уединена част от плажа на хавайския остров Мауи. За кратко време беше постигнато много. Клив трябваше да остане доволен като се върне от международната художествена изложба в Япония.

Джери, един от строителите, се приближи бавно. Той следваше архитектурата в Хонолулу и практически оползотворяваше времето си през лятната ваканция.

— Вече заприлича на нещо, шефке, не мислите ли? — забеляза усмихнат.

Ванеса го потупа по рамото.

— Да, вие сте юнаци. За утре пак си заслужихте касата с бира.

— Отначало си мислех, що за сграда ще излезе от това. Но сега изглежда наистина добре. През цялото време се чудя, как може да се нарече този стил — подхвърли Джери.

— Е, да, засега не може да се установи определен стил, не сме стигнали още дотам. Но когато завършим вилата, бихме могли да го наречем смесица от скандинавски и полинезийски.

Момъкът погледна замислено строежа и кимна:

— Да, като че ли това е най-подходящото название.

Обърна се към Ванеса, която бе спечелила уважението му още от самото начало.

— Торберг всъщност е скандинавско име. Вашето семейство от Скандинавия ли произхожда?

— Да, от околностите на Осло. Родена съм в Калифорния, но моят баща се е изселил като млад и се оженил за американка. Той също беше архитект.

— Харесва ми скандинавският архитектурен стил с неговите тъмни дървени къщи. Намирам го толкова своеобразен.

Ванеса се усмихна.

— Ако ви интересува, следващия път, когато летя за Сан Франциско, ще ви донеса фотоси с мои типично скандинавски проекти.

Джери засия.

— Би било чудесно, госпожице Торберг. От вас може да се научи толкова много. Дори не съм и сънувал, че ще имам щастието да работя през ваканцията с толкова известна архитектка.

Ванеса се раздели с него с дружеско потупване по рамото. Останалите работници също се прибраха. Тя огледа сградата още веднъж отвътре, после тръгна към фургона, разположен в края на работната площадка между палми и цъфнали храсти.

Най-близкият хотел беше доста отдалечен и бе предложила на Клив този вариант, за да бъде винаги близо до строежа. Освен това предпочиташе фургона пред хотелите, които някак си не ѝ се нравеха.

Сложи един бифтек в тигана и си приготви малко салата. Когато вечерята бе готова, седна на малката масичка отпред и започна да се храни с апетит.

Със задоволство погледът ѝ проследи живописната част от плажната ивица и строящата се върху нея вила. Клив беше намерил наистина най-доброто място за строеж. Златен пясък, тюркоазно синьо море, шумящ палмов лес на фона на тучно зелени върхове и долини с величествени водопади — над всичко това се разнасяше опияняващият аромат на орхидеи. И никаква жива душа наоколо, която да смути тази идилия.

„Клив...“ При мисълта за него Ванеса бе обхваната изведнъж от остър копнеж. За първи път откакто оставаше вечер сама се почувства изоставена. Обзе я желание той да е тук.

Когато прие неговата поръчка, между тях се установи примирие. Клив вече не се доближаваше така близо до нея и тя нямаше основание да го постави на място със студено и нелюбезно държание. Поддържаха добри служебни и дружески отношения, които улесняваха съвместната работа. Освен това, доста рядко се виждаха. След пристигането на Хаваите Клив се бе заел да достави всички необходими материали за строежа и постоянно беше на път. След това

трябваше да замине за тази художествена изложба в Япония. Един-единствен път бяха вечеряли заедно.

Ванеса погледна блестящото море и се замисли за тази последна вечер. Разговорът се водеше на служебни теми, а не на романтична вълна — въпреки това тя бе доволна. Можа да опознае един друг Клив, съвсем различен от този в скай клуба. Той беше оставил грубите си маниери и бе показал, че може да бъде учтив, внимателен и сериозен. За съжаление, тази негова промяна оказа допълнителен пагубен ефект върху психиката ѝ — към чисто физическото привличане се прибавиха чувства, които я плашеха. Какво щеше да стане, ако сериозно се влюбеше в Клив Харлоу?

Ванеса въздъхна и призна пред себе си, че копнее за него. Дори не знаеше, колко дълго ще остане в Япония, а когато се върнеше, тя пък трябваше да отлети за Сан Франциско... Така или иначе, обаче не съжаляваше, че е приела поръчката.

Беше фантастична вечер. Ванеса се замисли, дали да не отиде до близкото градче с колата, която Клив беше наел за нея, но скоро реши друго. Достатъчно се бе насладила на нощния живот на Мауи и сега бе доволна от спокойствието. По-добре беше да поплува.

Изми съдовете и почисти кухнята, след това се затича по склона надолу към плажа. Бързо свали всички дрехи от себе си, само дългата ѝ коса се развяваше от вятъра. Вечер не се нуждаеше от бански костюм. Строителите отдавна бяха в къщите си, а други хора оттук не минаваха.

Дълго се наслаждава на вечерната прохлада. Когато слънцето потъна в морето, като огромно огнено кълбо, Ванеса се потопи, за да усети солената морска ласка. Водата тъмнееше тайнствено. Легна по гръб и се остави на вълните със затворени очи. Изведнъж вода заля лицето ѝ. Ванеса се задави и запляска с ръце. „Какво беше пък това? Как така внезапно се развълнува морето?“ Отметна мократа коса от лицето си и се огледа. В здрача видя как близо до нея от водата се подаде тъмната глава на мъж. Обзе я ужас, но скоро разпозна усмихнатото лице.

— Клив! — извика слисано и инстинктивно закри с ръце голите си гърди. — От кой край на света идваш точно сега?

Той се разсмя безгрижно и се приближи на ръка разстояние.

— От Сан Франциско. Вчера се върнах от Токио.

Гледаше я с поглед, който ѝ подсказваше, че се досеща за нейната голота.

— Как вървят нещата тук? Виждам, че доста сте напреднали.

Безразсъдна възбуда обзе Ванеса. Водата около нея стана нетърпимо гореща. Сърцето ѝ биеше до пръсване от радост и вълнение, че го вижда. С усилие успя да се овладее.

— Да, ти попадна на най-добрата строителна фирма — заекна тя. — Но... но би ли донесъл дрехите ми... те са там на плажа.

Клив повдигна развеселено вежди.

— Във водата ли да ти ги донеса?

— Не, разбира се, но аз съм съвсем гола, не проумяваш ли?

Усмивката му стана по-широка.

— И затова изпадаш в паника? Не прави проблем от това, Ванеса, моите дрехи са също на пясъка.

— Толкова по-лошо — изплъзна се от устата ѝ.

С бързи загребвания се опита да се отдалечи от Клив.

— Кое му е лошото? — попита той невинно. — Тук няма жива душа, която да ни види.

С едно силно движение отново скъси разстоянието помежду им.

— Тук сме сами със себе си, мила — добави многозначително.

„Ужасно — мислеше си Ванеса. — Наистина ужасно.“ Усещаше земя под краката си, но как можеше незабелязано да стигне до дрехите си и да се облече? Краката не ѝ се подчиняваха. Стоеше като прикована от очите на Клив, които се плъзгаха от лицето към бюста ѝ. А и той никога не бе изглеждал толкова сексапилно — особено с брадата, която беше пуснал.

Погледите им се преплетоха. Ванеса почувства странно вълнение, което я накара да потрепери.

„Аз съм загубена, ако се приближи още и ме докосне“ — разсъждаваше с разтуптяно сърце.

Клив направи точно това. Доплува толкова близо, че голите им тела почти се докоснаха. Отмахна мократа коса от лицето ѝ и я погали.

— През цялото време копнеех за теб, Ванеса — каза дрезгаво, без да отдръпне ръката си от нея.

Погледът му потъна дълбоко в очите ѝ.

— Имам чувството, че съм се върнал вкъщи след дълго пътуване.

Думите му бяха като ехо на собствените ѝ усещания. „Докога трябва да лъжа сама себе си?“ Но ако отстъпеше пред своето желание и се оставеше в ръцете на Клив, вечерта сигурно щеше да завърши зле.

— Преувеличаваш — отвърна тя хладно. — Аз просто изпълнявам задълженията си. Погрижих се за всичко, така че да си доволен като се върнеш. Нали за това и ми плащаш.

— Нямам това предвид, Ванеса. Разбира се, че ми е приятно да се върна и да видя, че всичко върви окей. Но главната причина за моята радост си ти.

Той леко я притегли към себе си.

Небето и морето се сляха в неповторима цветна композиция в червено и виолетово. Тъмните палми се поклащаха от вечерния бриз, като от тайнствени духове.

— Ела — прошепна ѝ Клив, като отдели устни от нейните. — Тук става хладно.

Взе я на ръце и я изнесе от водата.

Ванеса видя, че на пясъка до нейните дрехи лежаха дрехите на Клив. Той с крак разстла хавлията на пясъка и леко я положи върху нея. Въпреки спускащата се тъмнина тя различи страстния му поглед, който се плъзгаше по голото ѝ тяло. Приклезна и ръцете му докоснаха бялата ѝ плът, извикала възхищение в очите му. Бавно и нежно прокара пръсти по устните ѝ, после по шията към гърдите, които тежко се повдигаха от възбуда. Обхвана ги с длани и потърка с палец зърната им, които с готовност набъбнаха в отговор. Ванеса простена. Гореща вълна прониза тялото ѝ и увеличи желанието ѝ.

— Толкова си хубава, толкова съблазнителна — прошепна ѝ.

Ванеса можеше да му каже същото. Възхитеният ѝ поглед попадна на възбудения му член. Клив имаше фантастично тяло, точно както си го беше представяла. Той легна до нея и се подпря на лакът, докато с другата ръка галеше ласкаво корема ѝ. Съзерцава тялото ѝ още миг, след това наведе глава и зарови лице сред пълните ѝ гърди. За Ванеса сега сякаш беше най-естественото нещо на света да лежи гола до Клив и да усеща устните и езика му върху зърната на гърдите си. Също толкова естествено ѝ се струваше да се любят. Мисълта за това така я зашемети, че тя стремително обви ръце около врата му и привлече лицето му към себе си. Клив повдигна глава и започна да я целува, а ръката му си играеше с нежните косъмчета на венериното ѝ

хълмче. Ванеса простена тихо под целувката му. Възбудено помръдна бедра, за да улесни достъпа на пръстите му до горещия център на нейното желание.

— О, Клив... — прошепна отмаляла, когато те докоснаха тръпнещото ѝ, влажно влагалище и проникнаха вътре.

За да му достави същата наслада, започна да гали пениса му, докато Клив взе да се задъхва от удоволствие. Потръпна от възбуда, когато той легна отгоре ѝ и страхотно еректиралата му мъжественост докосна клитора ѝ. Повдигна приканващо бедра, но Клив не бързаше. Погледна я със сериозен израз, в който се четеше с мъка потиснатата страст. Понечи да промълви нещо, но Ванеса го притегли, трепереща от нетърпение да го почувства по-скоро в себе си.

— Не казвай нищо. Искам те. Ела и ме люби — стенеше тя и безпаметно извиваше ханша си.

Друг мъж не бе имал такава власт над нея. Никой не бе събуждал такива опияняващи чувства в душата и тялото ѝ. Когато проникна с рязко движение в жадната ѝ утроба и започна ритмично да се движи, Ванеса повярва, че изживява рая на земята. Но не беше само сексуално задоволяване. Тя усети, как чувството ѝ към Клив стана по-силно, по-завладяващо и изведнъж заприлича много на любов. В изблик на щастие го прегърна още по-силно и със страстни викове го застави да ускори тласъците си. Те ставаха все по-мощни и по-дълбоки. Тялото му започна конвулсивно да потръпва и Клив трескаво зашепна името ѝ. В един и същи миг двамата в екстаз достигнаха върха на блаженството. Той горещо я притисна в обятията си, сякаш да я задържи завинаги, и облян в пот остана бездиханен върху нея.

Дълго лежаха в блажена отмала. После Клив нежно погали лицето ѝ с устни и Ванеса щастливо се гушна в мъжката му прегръдка.

— Това беше най-хубавото ми изживяване от много време, скъпа — прошепна в ухото ѝ. — Но аз знаех, че с теб ще бъде така.

Междувременно беше станало толкова тъмно, че тя почти не го виждаше — само блясъкът на очите му я стопляше.

Изпитваше същите чувства, но реши да го подразни.

— Най-хубавото от дълго време? — имитира го закачливо. — А как беше на изложбата в Япония? Сигурно е била пълен успех за теб?

Клив я погали по гърба.

— Ти си най-големият успех за мен, скъпа моя — рече сериозно.

Думите му прозвучаха толкова искрено, че Ванеса му повярва напълно.

— Разкажи ми нещо за себе си — помоли с устни на рамото му.

Клив я целуна по косата и се изправи.

— По-късно, мила. Сега нека се приберем в къщата, скоро ще стане доста студено.

Вечерният бриз, който галеше сторещеното ѝ тяло наистина беше приятен, но изведнъж усети хлад. Изправи се, въпреки желанието да остане вечно в прегръдките му.

— В къщата ли? — каза тя и се усмихна. — Не можем да се приберем в нея, защото още не е готова.

— Е, тогава в твоя фургон. — Клив я тупна лекичко по дупето. — Хайде да се обзаложим кой пръв ще се облече и ще стигне до него.

— Окей, тогава побързай, за да не изгубиш облога.

В мрака видя как Клив бавно обува слипа си и търси другите си дрехи. Ванеса навлече плажния си халат, напъха бикините в чантата, грабна сандалетите в ръка и побягна.

— Ей, ти въобще не си облечена — извика Клив възмутено.

— Побързай, ще изгубиш — отговори му и продължи да тича.

С малка преднина стигна първа до фургона. Дишайки тежко се отпусна на скамейката, бързо запали газовата лампа и не можа да сдържи смеха си при вида на Клив.

Нямаше и следа от обичайната му елегантност. Беше само по панталон. Вратовръзката висеше небрежно на гърдите му, самото си само беше наметнал през раменете, ризата и обувките си държеше в ръка, а чорапите си очевидно бе изгубил. Ванеса направо щеше да припадне от кикотене.

— Наистина изглеждаш страхотно. Но въпреки усилията си загуби облога, нали? Аз...

Не можа да продължи, понеже Клив се хвърли до нея и затвори устата ѝ с целувка. Едновременно с това той пъхна ръка под халата ѝ и започна да я изследва обстоятелствено.

— Измамница — изръмжа, когато установи, че е съвсем гола отдолу. — Къде са бикините ти? Или въобще нямаш такива?

Ванеса прихна отново.

— Пъхнах ги в чантата, така става по-бързо.

Клив я целуна по носа, след това оправи облеклото си.

— Наел съм стая в хотела на плажа. — Погледна я с нежен, влюбен поглед. — Ще споделите ли нощта ми, лейди?

— Хм... предложението не звучи зле. Но ти би могъл да прекараш нощта и при мен във фургона.

Той погали гърдите ѝ.

— Скъпа, не помисли ли, че шумът от строежа ще ни попречи много рано? — каза многозначително.

Сърцето на Ванеса заби учестено при представата за още един опияняващ любовен акт с него. Но тук тя си имаше своите задължения.

— Рано сутринта? Да, рано сутринта така или иначе трябва да съм на работната площадка, Клив...

— Грещиш — прекъсна я той с одрезгавял глас, целуна пламтящите ѝ бузи и зърна огъня в очите ѝ, — утре имаш свободен ден, не знаеш ли?

— О, Клив! — Ванеса възторжено обви раменете му с ръце и копнежът по тялото му се превърна в неудържим глад.

Бе го имала веднъж, а искаше да го притежава завинаги. Едва устоя на желанието си веднага да го отмъкне във фургона си, но бързо се овладя, написа кратка бележка за работниците, после покорно сложи малките си ръце в мъжките му длани.

Клив я загледа признателно и започна да целува последователно всяко от нежните ѝ пръстчета.

VI

Ванеса беше мълчалива и умислена, докато пътуваха към Лахайна. Ето, че се бе случило и то по нейно собствено желание. Не съжаляваше. Тревожеха я само чувствата ѝ към този мъж — съвсем беше обсебена от него, а това не бе предвидено.

Потрепна леко, когато гой я погали по бузата.

— Давам царско богатство за мислите ти, Ванеса — несигурно и загрижено прозвуча топлият му глас. — Или е по-добре да не ги зная?

— Не е нещо лошо, Клив. Просто мислех за нас двамата.

— Мили боже! И казваш — нищо лошо? Достатъчно е да си представя само, че си припомняш държанието ми към теб в началото.

— Сега въобще не мисля за това — успокои го тя.

— Кажу ми, за какво тогава? — упорстваше Клив.

— За нашата връзка, за това, че измених на принципите си.

— Първо правило: никога не се захващай с такива неблагоприятни мъже като мен — развесели се той.

Ванеса се усмихна.

— Това също. Но на първо място не трябва да смесвам работата с личните си чувства. Досега съм успявала.

Вече се виждаха първите къщи на курортното селище. Светеха шарени реклами, по улиците цареше оживление. През отворения прозорец на колата нахлуваше приятна миризма на хотдог и попкорн.

Клив погали голото ѝ бедро.

— Не се измъчвай, скъпа. Няма изгледи връзката ни да попречи на строежа на вилата.

— Да се надяваме. Иначе ти сам ще си виновен — отвърна му дяволито.

Той паркира пред хотела. Взеха ключа от рецепцията и се качиха в малкия апартамент. Клив донесе от хладилника бутилка шампанско и две чаши.

— Да отпразнуваме нашата среща. Ще пийнеш една глътка, нали?

Ванеса се огледа. Все още беше с банския костюм. Добре че носеше тюркоазната си рокля с много фин корсаж и всичко останало за нощта и утрешния ден.

— С удоволствие. Но честно казано, бих искала преди това да се поосвежа. Не мисля, че така изглеждам много празнично.

— Хм, всъщност и аз — каза Клив с поглед върху намачкания си костюм. — Освен това ми липсват чорапите.

— Така е, като бързаше да стигнеш пръв до фургона. Сигурно още си стоят на плажа. Ей, какво ти става? — извика тя, като го видя да съблича дрехите си.

За по-малко от секунда той стоеше гол пред нея. Посегна към банския ѝ и дръпна връзката.

— Нали искаше да се изкъпеш? Няма да е зле да опитаме и двамата. Шампанското може да почака, после пак ще го изстудим.

Клив свали всичко от нея, леко притисна голото ѝ тяло и я целуна по челото.

— Можеш да пуснеш душа, мила, идвам веднага.

Малко след това Ванеса се наслаждаваше на водните струи и миеше пясъка и морската сол от косата си. Клив влезе с шампоан в ръка.

— Пълно сервизно обслужване в банята — обяви той с дяволита усмивка. — Всички гости безплатно биват идеално изкъпани.

— Ммм... — мъркаше доволно Ванеса, усещайки сапунисаните пръсти на Клив да се разхождат по мокрото ѝ тяло. — Харесва ми такава обслужване. Но не и безплатно. Какво ще кажеш да се реванширам по същия начин?

Взе ароматния шампоан от ръката му и двамата дълго се плискаха сред смях и милувки.

Изведнъж ясно се чу къркорене от корема му.

— Какво беше това, Клив? Какво имаш в стомаха си?

— Там е работата, че нямам нищо. Ти вече яла ли си?

— Да, изпържих си бифтек, преди да те видя.

Клив спря душа и посегна към голямата пухкава хавлия.

— Бъди така добра да хапнеш още нещо с мен. Мразя да се храня сам — той нежно я зави с хавлията.

— Окей, още няколко залька мога да понеса.

Излезе от ваната, докато Клив още се подсушаваше.

— Имаш ли предвид някой ресторант, мила? Сигурно вече познаваш добре заведенията в околността — попита той, вадейки чисто бельо от куфара си.

— О, да, успях да се насладя на нощния живот тук. В „Исландер“ готвят много вкусно. Но последната дума е твоя. Ти си гладният, не аз. Нека отидем, където искаш.

Ванеса се намъкна в късия жълт хавлиен халат и изтръска мократа си коса.

Решиха да вечерят в „Капалуа“ (тя още не бе ходила там), а след това да отидат в бар „Баниан“.

Имаше чувството, че е на сватбено пътешествие с Клив. Вечерта бе чудесна и Ванеса си пожела тя никога да няма край.

Докато танцуваха под звуците на една прочувствена мелодия Клив каза:

— Очите ти блестят и топят сърцето ми — притисна я към себе си. — Значи ли това, че си доволна?

— Хм, доволна е малко да се каже. Беше прекрасно.

— Избързваш, скъпа моя. Вечерта още не е свършила. Най-хубавото тепърва предстои.

Сладостна тръпка я прониза. Къде останаха мислите за лошия край на връзката им, съмненията, които я разяждаха? Сега съществуваха само Клив и мигът.

Развълнувана и изпълнена с копнеж, Ванеса пристъпи в хотелската стая малко след полунощ. Клив ѝ помогна да съблече бялото яке и обгърна голите ѝ рамене. Очите му я галеха, излъчваха нежност и желание.

— Кажи ми, че и ти очакваш този миг, както и аз... — Гласът му бе одрезгавял от чувственост.

Можа само да кимне. Устните му се впиха в нейните — топли и жадни за ласки. Ръцете му трепереха леко от нетърпение, докато смъкваше надолу роклята. С мъка потисна стона си. Ванеса усети върха на езика му по твърдите зърна на гърдите си. Това я влудяваше. Зарови пръсти в гъстата му коса и се остави на сладката отмала, докато той я отнесе на леглото. Пръстите му пролазиха под копринените ѝ бикини. Тя задъхано започна да откопчава копчетата на ризата му, но ръцете ѝ не я слушаха. Клив ѝ помогна и Ванеса застина пред голото му тяло.

Когато се любиха на плажа беше тъмно, но сега в меката светлина на нощната лампа тя неволно се възхити на откроените под златистата кожа мускули, на мъжествеността, която се излъчваше от силното му тяло.

Клив обходи с устни корема ѝ, после целувката му се плъзна надолу между бедрата ѝ. Това ново усещане я зашемети. Ванеса се приповдигна леко и с благодарност склучи устни около ерекцията му, връщайки му насладата, с която той я даряваше. От гърлото на Клив се изтръгна дълбок стон.

— Ела — прошепна ѝ и я притегли върху слабините си. — Толкова дълго те чаках.

Тя пое пулсиращия му, твърд пенис в себе си и изпадна в сладостен транс. Клив я хвана здраво за бедрата и последва движенията ѝ. В пълна хармония изпитаха спазмите на върховна наслада. Изтощени, задъхани и щастливи останаха да лежат един върху друг...

Бе познала щастието. Дълбокото, опияняващо щастие с мъжа, когото обичаше. Обичаше го, независимо от последиците — твърдо решена да се наслади докрай на всеки миг с него. Никога не бе била толкова всеотдайна с друг мъж, и никой друг не бе събуждал чувствителността ѝ с такава мощ и нежност едновременно.

„Бог го е създал, за да бъде мой“ — реши Ванеса с твърдостта на жена, която обича силно.

През следващите две седмици често се улавяше, че мисли за бъдеще с Клив. Той беше съвършеният любовник, нежен и внимателен. Носеше я на ръце, бе добър събеседник и споделяше много от нейните интереси. Понякога настроението му се променяше като времето, но тя го отдаваше на творческата му натура.

Вече живееха почти като семейна двойка. Клив бе наел вила точно на плажа и Ванеса се премести при него. Тук той намираще несекващ извор за вдъхновение в работата си, а тя съпреживяваше чудото при раждането на нови, прекрасни скулптури, които деликатните ръце на творец извайваха с любов.

Ден след ден наблюдаваше, как пред очите ѝ израства и добива свой облик вилата му, грижеше се за всички детайли и дълбоко изживяваше дори и най-малките неудачи. Фургонът сред палмите ѝ служеше за бюро, а понякога и за нощувка, когато Клив бе на път до

Сан Франциско или Лос Анжелис. Тогава тя усещаше голяма празнота, но вечерите и нощите, когато той бе тук я възнаграждаваха десетократно за напрегнатите дни. Клив бе станал част от живота ѝ. Обичаше да се разхождат заедно из острова, когато времето позволяваше. Той познаваше тук всяко кътче. През неговите очи и Ванеса опозна този рай и го обикна. Беше очарована от екзотичния островен свят и напълно щастлива.

Вилата все повече издигаше снага. Това я радваше, но често сърцето ѝ натежаваше, като си помислеше за бъдещето. Искаше ли Клив връзката им да продължи? И ако желаше, как щеше да разреши проблема с фирмата в Сан Франциско. Не можеше просто изведнъж да захвърли всичко.

Тези мисли помрачаваха щастието ѝ, но още не бе дошъл моментът да ги сподели с него.

Работниците бяха приключили и се качиха в микробуса, който щеше да ги откара по домовете им. Джери дотича и ѝ подаде папката със специалните проекти.

— Благодаря, госпожице Торберг. Много мило от ваша страна, че ми позволите да ги разгледам. Разбрах, че никога няма да бъда добър като вас. Вие наистина имате приказни идеи.

Ванеса го потупа по рамото.

— Не бъдете такъв песимист, Джери. Нито един добър архитект не е паднал от небето. Докато бях студентка, също не бях особен гений. Всичко идва с опита. Проектът на малкото плажно кафе, който направихте през последния семестър, много ми хареса. Не се безпокойте, от вас със сигурност ще стане добър архитект — усмихна му се окуражително. — До утре, Джери.

— До утре, госпожице Торберг.

Младежът се качи в микробуса, а тя заключи фургона и тръгна към колата си. Отсега предвкушаваше радостта си от вечерта с Клив. Напоследък той се занимаваше изключително с новата си скулптури и почти нямаше време за нея. Но днес трябваше да ѝ се посвети изцяло, както ѝ бе обещал.

Ванеса не зави към наетата от Клив вила, а се понесе с нисана си към Лахайна.

Трябваше да изпрати важни писма, а също и да напазарува някои неща за празничната вечеря. Клив бе споменал нещо за печен бифтек

на грил, който сам щял да приготви, но доколкото го познаваше — най-много да добави само хляб към печеното. Купи салата, плодове, пресни зеленчуци и един вкусен сос за месото. Накрая избра една бутилка огненочервено вино и се отправи към къщи. Беше много задушно и въпреки отворения прозорец на колата потта течеше от нея. Изпитателно погледна небето — тъмните облаци се трупаха постепенно, вечерта сигурно щеше да се извие буря. „Дано повали по-дълго, че да освежи въздуха“ — помисли си.

Къщата, наета от Клив бе модерна и просторна. Ванеса заобиколи градинката, обрасла в цветя и паркира пред гаража. Клив се зададе по стълбите. Появата му извика нежност в погледа ѝ. Това бе нейният любим, толкова мъжествен и красив в тесните дънки и червения потник. Непокорната му коса придаваше нещо детско на изваяното му лице.

— Откъде носиш всичко това? — попита той, докато я целуваше по бузата и ѝ помагаше за кесиите. — Запаси за следващите четири седмици, а?

— Запаси за днешната вечеря — засмя се Ванеса.

Клив повдигна вежди.

— Значи ли това, че през последните дни не те хранех достатъчно?

Тя затвори багажника. И по-късно можеше да вкара колата в гаража. В момента не ѝ се искаше нищо друго, освен удобно да се разположи до него на терасата пред чаша ледено питие.

— Това означава, че твоите бифтеци винаги са много вкусни, но няма да е зле да се консумират с гарнитура. Затова отидох в Лахайна и купих салата и още нещо в добавка.

— О, боже, бифтеците — сепна се той, — съвсем ги забравих!

— Аха, тъкмо се чудех, защо не ме посрещна ухание на печено. Няма нищо, Клив. Сега ще приготвим заедно вечерята.

Влязоха в кухнята и сложиха покупките в кухнята. Клив ги разопакова и остана много доволен.

— Вече съм приготвил бифтеците, трябва само да ги сложим на скарата. Така се бях увлякъл в работа, че не забелязах, как времето лети.

— Един творец трябва да работи, когато има вдъхновение. Не бива да прекъсваш работата си за едно готвене.

Той я привлече към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Колко се радвам, че ме разбираш така добре, скъпа. Човек би казал, че самата ти си творец.

Ванеса го погледна с престорен яд.

— А не съм ли? — запротестира тя.

Двамата се засмяха и се целунаха звучно.

Преди вечеря седнаха на терасата с чаша в ръка и потънаха в разговор за изминалия ден. Тя му разказа за напредващия строеж. Клив рядко идваше там, понеже работеше върху нови скулптури.

— След четири седмици може би ще завършим. — Ванеса отпи глътка. — Как си представяш въобще градината? Ако нямаш тук никого под ръка, мога да ти препоръчам добър архитект от Сан Франциско.

— Не е нужно, мила. Вече натоварих с поръчката един от Хонолулу. — Клив погледна за миг грижливо оформените тревни площи и посочи с ръка. — Но това тук не ми допада особено. Прекалено подредено и симетрично е, сякаш е извадено от кутия. Искам да имам цъфтяща екзотична джунгла и малко езеро с рибки.

— Идеята е добра. Нещо такова би ти подходило повече.

Изпиха си питието и се отправиха към кухнята, за да приготвят храната. Клив сложи маринованите бифтеци на газовото барбекю и ѝ помогна да измие и нареже подправките към салатата. Докато той подготвяше масата на терасата, Ванеса намаза няколко филийки бял хляб с масло и ги сложи да се запекат. Към бифтеците добави картофи с пълнеж от сирене и задушени гъби.

— Превъзходно — констатира Клив, докато си сипваше още една порция. — Наистина е по-вкусно от месо и хляб. Ако продължаваш така да ме глезиш, скоро няма да ми става нито един панталон.

— Едва ли — каза тя и погледна стегнатия му корем. — Ти никак не си предразположен към пълнеене, а и това ядене не съдържа много калории.

— Във всеки случай ме прави ленив. След вечеря ще се гмурна във вълните с удоволствие.

Ванеса хвърли поглед към заплашително навъсеното небе. След малко със сигурност щеше да се извие буря.

— На твое място не бих плувала сега. Погледни облаците.

Клив вдигна очи.

— Имаш предвид няколкото облачета там горе? — попита нехайно. — Не ми пречат. Ако наистина излезе буря, ще се върна веднага. Идваш ли с мен?

— Не днес, Клив. По-добре да остана тук.

— Страхуваш се от гръмотевици? — закачи я той.

— Не, но искам да свърша някои неща. Утре в Лахайна ще трябва да проведе някои важни телефонни разговори. Ще си направя записки, за да не забравя нещо важно.

— Как вървят останалите поръчки — осведоми се Клив, — оправят ли се твоите хора без теб?

— О, да. Нашият екип е с дългогодишен опит. Имам им пълно доверие. Понякога се появяват проблеми, но те се разрешават лесно, след като ги обсъдим заедно.

— Е, тогава смея да се надявам, че колегите ти ще поработят без теб малко по-дълго от предвиденото.

Ванеса го погледна учудено.

— Какво имаш предвид?

Той протегна ръка под масата и погали голото ѝ бедро.

— Какво ще кажеш, след като вилата е готова, да останем тук няколко седмици и да си починем?

Обзе я дълбока радост.

— Да останем само двамата в новата вила? О, Клив, звучи фантастично. — Сянка мина през лицето ѝ. — Но не знам дали е разумно да отсъствам толкова дълго. Проектът за висшето училище в Редууд...

— Би могла да се върнеш за седмица в Сан Франциско и да подготвиш така нещата, че да си свободна за известно време — предложи Клив.

Ванеса се усмихна щастливо. Това наистина беше добро разрешение в случай, че не се появеше нещо спешно.

— Окей, предложението ти ми допада. Добре ще е за разнообразие да си позволя малко почивка, макар че и сега се чувствам като във ваканция.

Разтребиха заедно масата и отнесоха съдовете в кухнята. Клив включи кафе машината. С чаши кафе и порция лешници седнаха отново на терасата. Клив пусна радиото, за да чуе новините.

— Не ми се ще да плувам, но ако непременно държиш, трябва да тръгнеш веднага. Небето ме плаши.

Той погледна морето — вълните прииждаха на талази.

— Имаш право, скъпа. Честно казано, и на мен не ми харесва. Но ми се струва, че има още половин час, преди бурята да се разрази и ще се възползвам.

Изпи кафето си и стана. Наведе се и я целуна с любов, докато вземаше хавлията си от закачалката.

— Моля те, бъди внимателен и не плувай много далече — посъветва го Ванеса загрижено. — Бих предпочела да останеш тук.

— Не се тревожи, ангел мой. Ще плувам съвсем близо, така че да ме виждаш и чуваш. Доволна ли си?

— Окей — въздъхна тя, — ще те изчакам.

Клив слезе с леки стъпки и се затича към морето. Ванеса гледа след него известно време, проследи го как съблече дрехите си и се хвърли гол в пенливите води.

Вълна на нежност я заля. Плахо се вслуша в учестените удари на сърцето си.

„Наистина ли се стигна дотам — да го обичам толкова силно? Да, обичам го! — мислеше си, докато наблюдаваше как мургавото му тяло проблясва сред вълните. — Обичам този голям, чувствен мъж с горещ темперамент и необикновен творчески талант. Никога няма да има друг, който да събуди в мен същите опияняващи усещания.“

VII

Ванеса донесе папката с документи и се задълбочи в работа на терасата. Не може да остане дълго там, защото вятърът се усилваше. Той разпиля книжата, разроши косите ѝ и пръсна пясък в лицето ѝ. Тя погледна угрижено към морето. Клив не се виждаше никакъв. „Лудост е да плува в такова време, жалко, че не успях да го разубедя.“

Събра си нещата и влезе вътре. Опита да дръпне стъклената плъзгаща се врата, за да не нахлуге пясък и в стайте. Изведнъж силна гръмотевица разцепи въздуха и я изпълни с ужас. Бързо затвори вратата, сложи папката на масата и се отпусна в креслото. Скоро тревогата за Клив я накара да отиде до прозореца, откъдето се виждаше плажът. Застина от страх — ярки светкавици прорязваха надвисналите облаци. Морето беше само една сива, бушуваща маса. Ураганен вихър бучеше по плажа, вдигайки пясък и листа във въздуха, а също и дрехите на Клив, сякаш бяха от хартия.

Ужас скова сърцето ѝ, дланите ѝ овлажняха от напрежение. „Защо не се появява Клив?“ Невъзможно бе да оцелее в този ад, ако не бе излязъл все още. Нервно триеше ръце и хапеше долната си устна. Умолително зашепна молитви към небето и призова всички светии на помощ.

Изведнъж ѝ се стори, че чува вик в тътена на бурята. Кръвта застина в жилите ѝ. „Какво да правя, ако Клив е в беда?“ Самата тя не плуваше добре и едва ли щеше да му е от полза.

Спря да диша и се послуша. Ето пак, някой викаше! Изтича на терасата с разтреперани крака. Взира се дълго, но безрезултатно. Вятърът я шибаше в лицето, докато в очите ѝ се появиха сълзи. Викът отново процепи въздуха, но това сякаш не беше Клив, а глас на жена. Не можеше да бъде сигурна при свистенето на бурята и рева на вихрените вълни.

Навлече якето си и тичешком слезе по стъпалата. Долу в гаража висяха различни спасителни съоръжения. За лодката не можеше и да се мисли при това вълнение. Грабна спасителния пояс и въжето и хукна

към плажа. Едва успяваше да се пребори със силния вятър. Святкаше и гърмеше така страховито, сякаш идеше краят на света. Едри капки дъжд заваляха. Ванеса си пожела да е в офиса си в Сан Франциско или в уютната къщичка на леля Маги. Опасността от земетресение винаги я ужасяваше, когато бе там, но сега ѝ се струваше нищожна в сравнение с този ад. Беше на косъм от истерията — страхът за Клив и съзнанието за пълната безпомощност я влудяваха. Тичаше по плажа, като изгубено дете и се взираше в морето. Самообладанието я напусна, краката ѝ отказваха да я слушат. „Най-добре е да потърся помощ — мислеше трескаво. — Телефон няма, но мога да отида до съседната къща. О, боже, само да не бъде твърде късно!“

Внезапно забеляза две тъмни точки, които ту се появяваха, ту се скриваха сред белите гриви на вълните.

— О, мили боже! — извика и побягна в тази посока.

„Клив! Кой ли е с него?“

Или тези черни точки въобще не бяха човешки глави?

Секунди по-късно разпозна Клив, който ѝ махаше и викаше нещо. Явно се бе решил на почти сигурно самоубийство, за да спаси някого.

Без да губи време, Ванеса изтича към вълните, надвишаващи човешки бой и хвърли спасителния пояс, докдето ѝ стигаха силите. За щастие, вятърът го отнесе още по-навътре. Последни напъни и Клив го хвана в ръце. Ванеса задърпа въжето с неимоверни усилия. Бавно, но сигурно Клив се приближаваше към брега. Когато му останаха само няколко метра, тя видя, че влачеше момиче, изпаднало в безсъзнание. Или непознатата с дълга черна коса бе мъртва? Макар да ставаше дума за човешки живот, Ванеса усети неприязън към нея.

— Клив, добре ли си? — извика, стискайки здраво въжето.

— Аз — да, но това момиче тук... На няколко пъти я бях отписал, но сега вече се надявам, че ще оцелее. — Той също се опитваше да надвика вятъра.

Ванеса искаше да разбере много неща, но сега не бе време за това. Помогна на Клив да сложат момичето на пясъка. Той започна да изкарва водата от дробовете ѝ и — за тяхно облекчение — успешно. Ванеса наблюдаваше девойката със смесени чувства. Беше типична хавайка — около осемнайсетгодишна, с дълга черна коса и безупречна

фигура, в малки черни бикини. „Какво ли е търсила в бурята на пустия бряг?“ — питаше се мислено.

— Изглежда не е нагълтала много вода — отбеляза Клив и се изправи.

Изглеждаше съвсем изтощен и съсипан. Усмихна ѝ се едва-едва и започна да събира разпилените си по плажа дрехи.

— Какво ще правиш сега? — попита тя.

В този момент момичето отвори очи — почти черни и необятно дълбоки, със странен израз на учудване и безпаметност. Опита да се изправи и Клив, забелязал усилията ѝ, се доближи и ѝ помогна.

Ванеса наблюдаваше сцената с мъчителна ревност, за която сама се ненавиждаше. Ставаше въпрос за спасяването на човешки живот.

— Как се чувстваш сега? — попита Клив хавайката угрижено. — Ще можеш ли да станеш и да се придвижиш до онази къща, като те подкрепяме?

Девојката не отговори, а само го гледаше. На Ванеса ѝ се стори, че различава прехласване в погледа ѝ. „Сигурно си внушавам, та тя още не е дошла на себе си.“

— Ела, Ванеса, да я заведем вкъщи. Трепери от студ, трябва да я облечем топло.

Изведнъж непознатата започна да риде ужасно. От устата ѝ се изсипа порой от хавайски думи.

Двамата се спогледаха и поклатиха безпомощно глави.

— Не говориш ли английски? Ние не разбираме твоя език — каза Клив.

— Останалите... в лодката... — промълви тя на английски и отпусна отново глава в несвят.

Ванеса погледна Клив и пребледня.

— Мили боже... — успя само да промълви потресена.

Около тях бурята все още вилнееше. Чудесното лазурно море се бе превърнало в ръмжащо чудовище, което поглъща всичко. Вече не святкаше и не гърмеше така страховито, но затова път валеше като из ведро.

— Ако наистина има още някой сред вълните, на него вече не му е нужна помощ — каза Клив пресипнало. Наведе се и взе девојката на ръце. — Хайде, Ванеса, поне нея спасихме.

— Мислиш ли, че ще оживее? — попита тя, като го гледаше със спасителния пояс в ръка.

— Почти съм сигурен. Първо да я заведем вкъщи и да я увием в топли завивки, а когато този проливен дъжд понамалее, ще я откараме в болницата.

Ванеса въздъхна отчаяно.

— Каква злокобна вечер. Трябва да извикаме помощ, ако има още някой с лодка в морето.

— Скъпа, наоколо няма нито къщи, нито телефон. Знам, че е ужасно, но в момента не можем да направим нищо. Не можем да караме колата в дъжда, още повече по пясъка. Нека изправим първо това момиче на крака, това все пак е нещо.

Влязоха в къщата през предния вход. Клив едва намери сили да изкачи стълбите към терасата с момичето на ръце.

Когато я сложи на дивана в дневната, Ванеса изведнъж забеляза кръв по косата ѝ.

— О, боже, тя има рана на главата — извика уплашено, — видя ли? Всичко е в кръв.

— По дяволите, състоянието ѝ е по-лошо, отколкото ми се струваше. — Той опипа главата на хавайката и се обърна към Ванеса. — Ще донесеш ли аптечката за първа помощ от колата? Трябва да я намажем с антибиотична паста и да почистим раната, за да не стане инфекция.

Когато Ванеса се върна, Клив вече беше увил момичето в одеяла.

— Благодаря ти. — Прибра настрани гарвановочерната му коса и намаза раната. — Може би лодката, за която говореше преди малко се е преобърнала и е ударила главата ѝ — предположи той.

Ванеса взе тубичката с пастата и я затвори.

— Как я откри всъщност? Бях изплашена до смърт, като не се върна, струваше ми се, че е изтекла цяла вечност.

Клив стисна ръката ѝ и я погледна виновно.

— Съжалявам, че те накарах да се тревожиш, скъпа. Не биваше да плувам при това време, но сякаш беше божия промисъл. Ако бях си останал вкъщи, това момиче нямаше да живее повече.

Въздъхна и отметна уморено мокрите кичури от лицето си.

— И аз не знам, откъде се появи. В един момент чух вик за помощ и се отправих натам. Видях да се подава една глава сред

вълните и вече не мислех, а само действах. Останалото го знаеш. — Клив се усмихна слабо. — А ти ми разкажи сега, какво те накара да отидеш на брега със спасителния пояс. Наистина ли се страхуваше, че нещо ще ми се случи?

— Няма нужда да ми се присмиваш — промърмори Ванеса. — Със сигурност не бе най-разумното нещо на света да стоя тук в бурята и да те чакам да се върнеш. Изтичах до прозореца, за да видя дали идваш и тогава чух тези викове.

Ванеса хвърли поглед към неподвижното тяло на хавайката и изпита странното усещане, че момичето ги бе наблюдавало и сега бързо бе затворило очи. Но това вероятно беше самовнушение.

— За всеки случай грабнах спасителния пояс и въжето и изтичах с тях на брега. После... е, да — усмихна се тя, — останалото го знаеш.

Клив се наведе и бързо я целуна.

— Благодаря ти, мой малък, смел ангел — каза той ласкаво и погледна през прозореца — дъждът беше понамалял. — Мисля, че вече можем да тръгваме. Колкото по-бързо малката получи лекарска помощ, толкова по-добре.

Ванеса изпита облекчение при думите му. Раната на главата ѝ я безпокоеше.

— Сега Клив, само да сменя тези мокри дрехи, пълни с пясък с нещо по-топло и сухо.

Изтича в спалнята, извади чисто бельо, дънки и пуловер от гардероба и набързо си взе душ, преди да се облече. Върза косата си на опашка — нямаше време да я суши. Случайно погледна през прозореца, обърнат в противоположна на брега посока. Очите ѝ се разшириха от ужас и уплаха. Едно доста дълго отклонение към улицата минаваше през палмова гора и над рекичка. Но там, където днес следобед се намираще малкото мостче без перила, сега гъргореха кафяви водни маси и сливаха пътя. Тук-таме от водата стърчаха остатъци от моста.

— Клив! — Ванеса хукна по стъпалата надолу. — Клив, отрязани сме от улицата! — извика, останала без дъх. — Поройният дъжд е срутил нашето мостче.

Той тъкмо излизаше от банята на долния етаж. Беше се измил и преоблякъл в черни дънки и черно поло. С тези дрехи изглеждаше

винаги много мъжествен, но днес те само подчертаваха бледото му лице.

— Мостът е срутен? О, боже мой! — възкликна.

— Какво ще правим сега? — проплака Ванеса.

— Без телефон, без възможност да излезем с колата, само с едно наранено момиче в безсъзнание в къщата — направо грандиозно.

Клив я прегърна и я погали успокоително по косата.

— Не се отчайвай, скъпа, ще измислим нещо.

— Какво ще измислим? Може би да гребем с лодката до Лахайна в тези вълни? Или да преплуваме през бурната река до улицата и пеш да стигнем до мястото. Но това ще продължи най-малко три дена.

— Шшшт — успокой я той. — В момента не мога да направя нито едно от двете, но със сигурност няма да ни е необходимо толкова време, за да стигнем до Лахайна.

— Но доста часове — въздъхна Ванеса отчаяно.

Тя отпусна за миг глава на рамото му, после развърза опашката си и разтърси мократа си коса.

— Ела с мен и виж сам.

След минути двамата стояха на прозореца в спалнята и гледаха към мястото, където доскоро имаше мост.

— Дяволска работа — изплъзна се от устата на Клив, при вида на пенещите се кафяви порои. — Все пак по-късно ще опитам да премина реката и да се добера до улицата, а там ще чакам да мине кола.

— В това време? Сигурно ще се наложи да чакаш дълго, а и скоро съвсем ще се стъмни. По-добре да почакаме, докато рано сутринта някой ни потърси.

Той я последва надолу по стъпалата.

— Кой ще се сети да ни потърси? Трябва сами да измислим нещо, за да ни забележат. Иначе докато разберат, че ни няма, може да минат дни.

— Строителите — подсети го Ванеса. — Ако утре не бъда там навреме, Джери сигурно ще изпрати група да ме търси. Всички знаят къде живеем.

— Джери? Кой е Джери? — попита Клив, като сбръчка чело.

— Любезният младеж с тъмните къдрици — обясни тя, — студент по архитектура в Хонолулу, разказвах ти за него.

— Ах, да. Щом така мислиш.

Гласът му прозвуча хладно и Ванеса се ядоса. Как можеше да е толкова ревнив? Но трябваше да признае пред себе си, че не е по-добра от него, дори и по-лоша — ревнуваше го от една полумъртва девойка.

Двамата влязоха в дневната, за да нагледат пациентката си. Момичето все още бе със затворени очи и явно излизаше от унеса си, защото се въртеше неспокойно.

— Чай — каза Клив. — Един горещ чай ще бъде най-доброто, когато дойде на себе си.

Ванеса влезе мълчешком в кухнята, за да кипне вода. Безизходната ситуация разстройваше нервите ѝ. Какво щяха да направят, ако хавайката се почувстваше по-зле? „Дали все пак да не опитаме да извикаме помощ?“

— Как е тя? — попита, като се върна в дневната с кана чай в ръка.

— Без промяна. Раната на главата ѝ сега изглежда безобидна и не кърви повече.

Ванеса погледна бледото красиво лице на младото момиче.

— Мислех, че е дошла в съзнание.

— Аз също, но тя само отвори очи за миг и отново се унесе. Предполагам, че има сътресение на мозъка.

Ванеса сложи таблата на масата и въздъхна.

— И ние се надяваме да я върнем към живот с чай. Тя трябва да е в болница, това е сигурно.

Клив седна във фотьойла и запали цигара.

— Само не се отчайвай, скъпа. Ще изкараме някак тази нощ. И ако твоят Джери утре рано усети липсата ти и му хрумне случайно гениалната идея да ни потърси, всичко ще се оправи.

Искаше да го поправи и да му каже, че не е „нейният“ Джери, но после се отказа. Сега не бе най-удачното време да обяснява на Клив, че подмятането му е детинско.

— Утре в седем часа един от нас трябва да е горе, до разрушения мост, ако дойде някой на помощ — предложи тя делово. — Момичето може да се откара с лодка.

— Добра идея — кимна Клив. — Аз ще бъда пръв, а след час ти можеш да ме смениш, ако още не е дошъл никой.

Ванеса наля чай на Клив и на себе си и добави по глътка бренди в чашите. Сега това бе идеалното питие. Бурята се беше почти разнесла и вятърът бе утихнал, но навън все още беше много навъсено и студено.

— Имаш ли представа коя е тя? Не си ли я виждал и преди? — попита Ванеса.

Клив погледна още веднъж лицето на момичето замислено и поклати глава.

— Не, когато я извадих от водата, вече беше в безсъзнание. Във всеки случай не е тукашна.

Стана и сложи ръка на челото ѝ.

— Според мен няма температура. Но все пак ще е добре да дежурим тази нощ при нея.

— Аз ще остана, не се безпокой — каза бързо Ванеса.

В никакъв случай не искаше да го остави сам с хавайката през нощта.

— Ти си изтощен и е по-добре да си починеш.

Той ѝ хвърли поглед, с който сякаш четеше мислите ѝ.

„Дали се досеща?“

— Тя трепери — забеляза Клив, — вероятно е измръзнала. Трябва да ѝ съблечем мокрия бански.

— Да, разбира се — отвърна Ванеса сърдито.

Разбираше, че има право, но нямаше нужда той да присъства, докато я съблича!

— Ще свърша тази работа сама — рече настойчиво. — Иначе може да се разсърди, че е била разголена пред очите на чужд мъж. Трябва да се съобразим с чувството ѝ за свян.

Клив се ухили и думите ѝ сякаш преминаха от едното му ухо в другото.

— Хайде, не се навъртай тук сега! — скара му се тя. — Върви по-добре горе в спалнята и донеси дебелия спален чувал от гардероба. Това одеяло едва ли ще я стопли.

Вилата бе обзаведена за четири човека и имаше достатъчно одеяла и спални чували. Клив излезе, а Ванеса свали през това време мокрите бикини на момичето и я преоблече в сухи дрехи. Нужно бе да се предприеме нещо бързо, защото измръзването можеше да се окаже опасно за живота ѝ. Уви я отново. Когато прибираше отпуснатата ѝ

ръка под одеялото, забеляза на китката ѝ тъпка златна верижка с плочка, върху която бе гравирано „Мелинда“. Най-вероятно това бе името на девойката.

— Свърши ли вече? — попита Клив, като хвърли едно око на черните бикини на пода. Подаде спалния чувал на Ванеса и погледна безжизненото тяло. — Как е?

— Леденостудена — отвърна му тя загрижено. — Трудно ще я спасим, ако не се затопли.

— Лоша работа. Знаеш ли какво сме учили в курсовете за спасяване на хора по време на природни бедствия?

Ванеса стисна устни. Досети се, какво ще последва. Самата тя бе посещавала такъв курс и добре бе запомнила: „Ако някой е измръзнал и това застрашава живота му, трябва бързо да бъде затоплен от друго човешко тяло“. Това беше най-добрият и ефикасен начин — във всеки случай по-добър от пухените завивки и одеялата.

— Знаем, скъпи, и точно това ще направя през нощта.

Клив повдигна вежди озадачен, но не каза нищо, а ѝ помогна да напъха момичето в спалния чувал.

— Впрочем, тя се казва Мелинда. Името ѝ е написано върху верижката на ръката ѝ.

— Хубаво име — отбеляза той.

— Дали не бихме могли да ѝ дадем чай с бренди? Много е важно да се затопли вътрешно.

— Можем да опитаме. Дано скоро дойде в съзнание.

Клив стана, отиде до бюрото и измъкна от чекмеджето един бинокъл.

— Сега пък какво намисли? — попита Ванеса.

— Навън като че ли просветна и морето се поуспокои. Искам да видя има ли следи от лодка.

Едва сега тя си спомни, че там сред вълните приятелите на Мелинда бяха намерили гибелта си.

— Господи, какъв ужас. — Сякаш буца заседна в гърлото ѝ. — Само като си представя, че в ревящото море някой вика отчаяно за помощ и очаква ръката, която ще го спаси. А ние стоим тук и не можем да направим нищо!

Клив свали бинокъла от очите си и се обърна към нея.

— Ванеса — прозвуча сериозният му глас, — моля те, не се измъчвай с такива представи. Не можем да направим нищо повече. Ако Мелинда наистина е била в лодката с много хора, отдавна вече всички са на дъното. Не чух други викове, освен нейния и не видях нищо наоколо, макар че се оглеждах внимателно, понеже се чудех откъде се появи бедното момиче.

— Въпреки всичко мисълта за това ме ужасява — отвърна Ванеса потиснато.

Той се приближи и я взе в обятията си.

— Възможно е и останалите да са спасени, но на друго място. Брегът към Кахулой е доста по-населен. — Целуна я последователно по челото, по носа и по устните. — Престани да се тормозиш, скъпа. Ще изтичам още веднъж до плажа и после си лягаме.

— Добре — рече тя тихо. — Ще се промъкна през това време при Мелинда в спалния чувал. Дано да я затопля и да не замръзна самата аз.

Клив излезе, а Ванеса се приготви за нощта и се мушна при хавайката. Наложил се да остави чувала отворен — беше твърде тесен за двете, — но метна отгоре още едно одеяло.

Момичето все още бе леденостудено. Тя се разтревожи не на шега. „Ами ако не преживее нощта?“ Около минута я занимаваше мисълта да помоли Клив да легне до него, но после я отхвърли.

Стресна се като видя, че се връща откъм терасата. Навън отново беше станало съвсем тъмно. Нахлу студен въздух.

— Е? — гласът ѝ издаваше напрежение. — Откри ли нещо?

Клив прибра бинокъла отново в чекмеджето и поклати глава.

— Нищо. Ни най-малка следа. — Усмихна се окуражително той. — Сигурно са спасили хората и са прибрали лодката. Как е нашата пациентка?

Ванеса повдигна рамене.

— На няколко пъти леко се помръдна, иначе няма промяна. Мислиш ли, че можем да ѝ дадем още малко чай?

— Да опитаме.

Докато тя подкрепяше главата на девойката, Клив се опитваше да влее живителната течност в устата ѝ. С облекчение видяха, че макар и с мъка преглъща горещата напитка. След това бавно отвори очи и погледна Клив.

— Как се чувстваш? — попита я той пресипнало. — Изпий от чая колкото можеш, за да се затоплиш.

Хавайката не отговори нищо, само го гледаше с нямо възхищение. Без да сваля поглед от очите му, изпи няколко глътки, после се отпусна с въздишка и отново се унесе.

Ванеса и Клив се спогледаха.

— Може би все пак не е толкова зле. Изглежда само леко замаяна от мозъчното сътресение. Утре сутринта със сигурност ще е по-добре.

Ванеса се поуспокои, обви доверчиво ръце около врата му и го целуна.

— Лека нощ, Клив. До утре.

— Лека нощ, мила.

Тя включи малката лампа на шкафчето за през нощта. И бездруго нямаше да може да заспи. Чувалът бе твърде тесен и неудобен за двама, а и тревогата за Мелинда нямаше да я остави да затвори очи.

По едно време задряма, но скоро се пробуди, понеже бе станало непоносимо горещо. Махна одеялото от себе си и смъкна малко ципа на спалния чувал. В първия момент не можеше да се опомни къде се намира, но после си спомни вчерашните събития. Усети главата на Мелинда до себе си. „Добре поне, че няма вече опасност да умре от измръзване.“ Чувстваше младото ѝ тяло до себе си. Челото ѝ не пареше, температурата бе спаднала.

Внезапно девойката простена. Сгуши се във Ванеса и я обгърна с ръката си.

— Клив — прошепнаха устните ѝ, — колко е хубаво, че съм отново в прегръдките ти.

Ръката ѝ падна отново безпомощно. Мелинда обърна глава и въздъхна тихо.

Ванеса остана вцепенена. Сънувала ли бе? Или това момиче наистина беше споменало името на Клив. Може би имаше приятел със същото име?

Мислите се объркаха в главата ѝ. Казаното от Мелинда ѝ подейства като шок.

„Клив... колко е хубаво, че съм отново в прегръдките ти.“

Сякаш отново и отново чуваше натрапчиво тези думи през останалите часове на нощта. Измъчваше я ревност. Трезвият разум не ѝ помогна. Колкото и да се опитваше да си внуши, че е недоразумение,

толкова повече се убеждаваше, че Клив познава момичето. Дори много добре!

Това беше най-кошмарната ѝ нощ от дълго време насам. На разсъмване напусна неудобния спален чувал.

„Мелинда е добре, няма да има нужда от повече грижи. Скоро ще я отведат. Слава богу. Аз изпълних дълга си.“

Доближи се до прозореца и погледна навън. Небето все още бе облачно, но личеше, че скоро слънцето ще надникне. Морето отново се бе успокоило — всичко показваше, че денят ще бъде хубав.

„Най-добре да я откарат до Лахайна с лодка. След това ще поръчаме да издигнат нов мост, а докато го строят ще трябва да се задоволим с лодката. Дано само някой се сети да ни потърси.“

Взе си душ и навлече дънковия костюм. Нито душът, обаче, нито силното кафе можаха да подобрят лошото ѝ настроение. Мислите ѝ неизменно кръжаха около Мелинда — за хиляден път се питаше, дали Клив има нещо общо с хавайката. Във всеки случай, не беше невъзможно. Много пъти Клив бе отсядал в Мауи и познаваше доста хора. „Дали пък не се е забавлявал с нея, докато аз се грижех на строежа всичко да е в ред?...“

Макар и неохотно, Ванеса отиде в дневната, за да нагледа девойката. Тя бе потънала в здрав сън. От време на време въздишаше и се въртеше неспокойно. Ванеса наблюдаваше замислено красивото ѝ лице, по което вече бе избила лека руменина.

Изведнъж ѝ се стори, че е виждала вече това момиче, но колкото и да се мъчеше, не можеше да си спомни къде. Рязко се обърна и излезе от стаята. „Ще се успокоя, когато си отиде оттук“ — помисли си.

Малко след шест часа влезе в спалнята да събуди Клив. Той спеше блажено, свит в леглото, но този път видът му не събуди нежност в нея. С рязко движение го отви.

— Може би ще ми обясниш, защо Мелинда шепнеше името ти през нощта ѝ стенеше, колко е щастлива да е отново в прегръдките ти, Клив Харлоу? — поде нападателно. — Интересни неща научих, няма що!

Клив седна на кревата, мигайки слисано.

— За какво говориш, скъпа? Нахлуваш и просто издърпваш одеялото. Каж ми първо добро утро — той се усмихна. — Ела при

мен. Ужасно беше, че те нямаше цялата нощ.

Но Ванеса държеше на своето.

— Не чу ли какво те попитах? — настоя с раздражение. — Искам да знам, защо Мелинда ме прегърна и с копнеж ми шепнеше любовни слова. Явно ме е объркала с някой си Клив — допълни язвително.

— С мен? — Клив поклати глава с недоумение. — Нямам представа, мила. Може да ѝ е харесало, докато я носех на ръце във водата, но откъде знае името ми? Сигурен съм, че не съм ѝ го казвал, освен това, тя беше в безсъзнание. Вероятно говори за друг Клив.

— Разбира се, как не се сетих — каза Ванеса саркастично. — Наоколо сигурно има хиляди с това име.

Той се намръщи.

— Ванеса, какво ти става, не ми ли вярваш?

Тя му обърна гръб и тръгна към вратата.

— Все ми е едно — подхвърли през рамо. — Но все пак ще бъде мило от твоя страна, ако благоволиш да станеш, за да сме готови, ако дойде някой.

— Ванеса, върни се, моля те — прозвуча мекият му глас. — Нека поговорим. Не искам да се заблуждаваш за неща, които не съществуват.

Погледна го и като срещна нежния му, умолителен поглед, сърцето ѝ се смекчи, но гневът и недоволството отново надделяха.

— Не се заблуждавам, Клив, само се учудвам. Но в края на краищата ти не ми дължиш нищо. Не сме женени.

Това вече ядоса Клив.

— По дяволите, Ванеса, престани! Повярвай ми! Не познавам това момиче. Когато Мелинда се събуди, недоразумението ще се изясни.

Ванеса се поколеба. Думите му бяха доста убедителни. Може би не беше права.

— Ще видим, а сега да приготвя закуската.

Отиде в кухнята и без желание направи няколко сандвича. Детинско беше да не вярва на твърденията му и да настоява, че Мелинда говори за него, а не за някой друг. Но това тягостно чувство я бе завладяло, още като го видя с момичето в ръце на брега. А и този

странен поглед, с който го гледаше! Нещо имаше, вътрешният ѝ инстинкт ѝ го подсказваше!

Тъкмо бе приготвила закуската, когато чу Клив да влиза в дневната. Очевидно момичето бе будно. Клив нещо му говореше успокоително, преди да включи радиото. Минута по-късно той влезе в кухнята.

— Мисля, че тя прескочи трапа — отговори на въпросителния поглед на Ванеса. — Още е малко замаяна, но изглежда далеч по-добре от вчера.

— Будна ли е?

Клив кимна и си наля кафе.

— Да. Ще я погледнеш ли набързо? Може би трябва да ѝ дадеш някои от твоите дрехи.

Ванеса излезе мълчаливо. Дори ако това момиче бе имало нещо с Клив, неин дълг бе да ѝ помогне.

— Добро утро, Мелинда — поздрави студено. — Как се чувстваш днес? Моят... господин Харлоу мисли, че най-лошото е минало.

Момичето се бе приповдигнало и я гледаше доста недружелюбно.

— Мелинда?! — повтори то с недоумение.

Ванеса смръщи чело озадачено.

— Не се ли казвате така? Това име е гравирано върху верижката на ръката ви.

Хавайката погледна китката си.

— О, вярно — каза, сякаш сега си спомняше нещо. — Имам главоболие — допълни с измъчен глас. — Ще ми дадете ли един аспириин?

— Ще ви дам и някои дрехи. — Ванеса гледаше нерешително чудно красивата девойка. — Искате ли друго? Кафе или храна?

— Само кафе. И донесете ми, моля, по-бързо аспирина. Ужасно ме боли главата.

— Сега се връщам. По-късно ще ви откараме в болницата.

Донесе ѝ халата си и дебели чорапи. Помогна ѝ да се облече, след това ѝ даде аспириин и кафе.

Докато тя отпиваше, Ванеса се чудеше на спокойствието ѝ. Държеше се така, сякаш бе най-естественото нещо да си лежи в чужда

къща. А и нито веднъж не попита за изчезналите си приятели. Влезе в кухнята. Междувременно кафето ѝ бе съвсем изстинало, изля го в мивката и си свари прясно. След това си намаза една препечена филия с масло и задъвка без апетит.

— Е? — попита Клив, който бе слушал досега новините за опустошенията, причинени от вчерашната буря. — Как е нашата пациентка?

— Ще се оправи — отвърна Ванеса резервирано и погледна часовника. — Почти седем е. Време е вече да отидем горе на моста.

— Добре — каза той равнодушно. — Върви, а през това време аз ще се погрижа за нея. Как е впрочем раната на главата ѝ?

Ванеса преглътна резкия отговор. Не бе планирала Клив да се грижи за Мелинда, а тя да чака горе. Мисълта той да остане сам с момичето я влудяваше. Но сега не беше моментът да му прави сцени.

— Още не съм я преглеждала — каза външно спокойна и доизпи кафето си. — Ти можеш да я погледнеш.

Излезе на стълбището, обу плътните си обувки и пое по разкаляния път към улицата.

„Дано Джери или някой друг дойдат по-скоро. Господи, само като си представя, че сега двамата може би лежат в прегръдките си!“

Наводнението бе преминало, но все още къркореше кафява мътилка, от която стърчаха оголени клони и останки от моста. През дърветата по отдалечената улица нито се виждаше, нито се чуваше кола. Наистина беше още твърде рано, но скоро някой от строителите трябваше да се появи. Цели два часа чака напразно. Не можеше да си обясни, защо никой не идваше. Джери и останалите сигурно вече са забелязали отсъствието ѝ и би трябвало да се досетят, че то е свързано с вчерашното бедствие.

„Дали пък не се е случило нещо със самите тях?“

Към тревогата на Ванеса се прибави и ядът, че Клив очевидно нямаше намерение да я смени. Накрая тя не издържа и тръгна с големи крачки към къщата. Във вестибюла изрита обувките си в един ъгъл и се упъти към дневната. Там стана неволно свидетел на интимна сцена. Клив стоеше до Мелинда и я галеше по косата. Тя го гледаше с признателна усмивка, сякаш той току-що ѝ се беше заклел във вечна любов. Ванеса почувства непреодолимо желание да изхвърли момичето от леглото и от къщата завинаги.

— Радвам се, че се забавляваш чудесно — каза рязко. — А аз мога да си чакам горе, докато посинея от студ. Защо не дойде да ме смениш?

Клив хвърли поглед на часовника и на лицето му се изписа виновно изражение.

— Извинявай, нямах представа, че е изминало толкова време. Но тук изникна сериозен проблем и не знам как ще го преодолеем.

— Така ли?

Ванеса погледна недоверчиво от единия към другия. Отново ѝ се стори, че вижда враждебност в тъмните очи на момичето.

— И какъв е този проблем?

— Мелинда не може да си спомни нищо. Изглежда, че при нещастиято е загубила паметта си.

— О, боже! — Ванеса изведнъж изпита състрадание към нещастницата. — Наистина ли нищо не си спомняте? Злополуката... и как господин Харлоу ви извади от водата?

Девојката поклати глава.

— Не, дори моето име не си спомнях, докато вие не ми казахте, че е изписано на верижката ми.

Ванеса размени поглед с Клив и си пое дълбоко въздух.

— Това, разбира се, е доста тревожно. На всичко отгоре не дойде никой да ни потърси.

— Най-вероятно е да пристигнат през обедната почивка — каза Клив. — Но все пак ще се кача да погледна.

— Ако никой не дойде... мислиш ли, че ще можем да откараме Мелинда със спасителната лодка до Лахайна или поне до съседната къща?

— Само лодка не! — извика хавайката с разширени от ужас очи и вдигна ръце отбранително. — Не, не е лодка... Беше толкова ужасно!

Тя закри лицето си с длани и започна да хълца истерично. Клив я прегърна внимателно.

— Сигурно си преживяла страшни неща и искаш да ги пропъдиш, но е добре, че започваш да си го припомняш — той сякаш говореше на малко дете. — Опитай да задържиш спомена. Къде живееш, какво се е случило точно?

Мелинда поклати глава отчаяно.

— Нищо не помня — проплака. — Знам само, че не искам никога вече да седна в лодка.

— Но ти току-що каза, че е било ужасно — опита се Ванеса да помогне. — Кое беше ужасно, Мелинда? Хайде, спомни си!

Момичето хълцаше тихичко.

— Нищо не знам... Нищо не знам.

Клив я погали успокоително по челото.

— Не се измъчвай, скоро ще възвърнеш паметта си. Сигурно е от шока.

— Може би има връзка с раната на тила — предположи Ванеса. — Във всеки случай, тя трябва да получи възможно най-бързо медицинска помощ.

Клив се изправи и кимна.

— Трябва да намерим помощ още днес. Отивам горе да видя приближава ли някой.

Взе бинокъла от чекмеджето и влезе в спалнята. Идеята да се наблюдава улицата оттук бе добра. Така не трябваше да чакат с часове до разбития мост.

Мелинда очевидно не искаше да говори с Ванеса, защото ѝ обърна гръб и не отговори, когато тя я попита иска ли нещо. Или може би се беше унесла отново?

Ванеса влезе в кухнята, едно прясно сварено кафе щеше да ѝ подейства добре. Хрумна ѝ, че Клив нищо не каза за предложението ѝ да откарат момичето със спасителната лодка. Разбираем бе страхът ѝ от лодки, след като едва не се бе удавила. Но ако трябваше да чакат докато се построи нов мост...

Наля си пълна чаша кафе и добави мляко и захар. Тъкмо отпиваше, обмисляйки, какво да приготви за обяд, когато до ушите ѝ достигна гласът на Мелинда. Дали Клив не се бе върнал долу, без да го забележи?

Влезе в дневната и остана като закована. Девојката мятеше глава и говореше на сън.

— Клив... — простена тя. — Остани при мен. Не отивай пак в Сан Франциско... и тук можеш да работиш... в нашата нова къща.

Думите ѝ подействаха на Ванеса като шок. Потръпна неволно и разля горещо кафе на ръката си. Просто не беше за вярване. Чак такива съвпадения вече не можеше да има. Възможно ли бе и приятелят на

Мелинда да се казва Клив, да пътува често до Сан Франциско, да прави скулптури и да строи на острова нова къща?

Обзе я дива ярост. „Клив играе подла, долна игра!“

Хукна по стъпалата и изведнъж чу гласа му.

— Ванеса, виждам микробуса на фирмата — викаше той. — Скоро ще бъдат тук.

— О, слава богу! Отивам горе. А ти се погрижи само за твоята Мелинда. Тя сърцераздирателно те моли да не ходиш в Сан Франциско, защото и в новата къща можеш да работиш!

— Какви ги плещиш, по дяволите! — изрева Клив. — Имам чувството, че съм в лудница.

Но Ванеса не го чуваше. Тя бързо обу обувките си и така тръшна вратата, че чак къщата потрепери.

„Добре, че най-после идва помощ и момичето скоро ще се махне. Но какво е виновно то всъщност? Без малко да загине в бурята, изгуби паметта си и само подсъзнателно си спомняше за Клив. Навярно въобще няма да знае, че той е нейният любим, като се събуди и го види пред себе си.“

„Нейният любим!“ Думите пронизаха Ванеса през сърцето. Очите ѝ се наляха със сълзи. Тя ядно ги изтри. Само това оставаше, да ревне заради тази тийнейджърка и да пропусне спасителната група. Едва сега можа да си обясни многозначителните погледи, които момичето впиваше в Клив. А самият той се оказа най-големият артист и лъжец, който се разхождаше по божията земя. Много добре е знаел кого спасява от водата! Прати ги мислено по дяволите и се концентрира върху пристигащия вече между дърветата светлосин микробус. На кормилото беше мургавият Сецилио, а до него седеше Джери. Той правеше мимики и жестове на ужас при вида на разрушения мост и на радост, че вижда уважаемата си шефка невредима.

Ванеса си наложи да се усмихне, макар че ѝ идваше да заплаче.

— Пристигнахте най-после! — извика тя сред бученето на реката към двамата мъже. — Мислехме вече, че ще загинем от глад.

— Съжалявам, шефке — увери я Джери, като се приближи толкова близо до стръмния бряг, че Ванеса се изплаши да не се подхлъзне и да падне във водата.

— Още рано сутринта щяхме да бъдем тук, ако пътят беше подходящ. При Ваумеа имаше срутване и веднага след като го почистиха от скалите продължихме насам.

— О, мили боже! Явно бурята е вилняла навсякъде.

— Точно така — кимна дебелият Сецилио.

— Господинът тук ли е? Всичко ли е наред?

— Да, ние сме добре. Но мистър Харлоу извади от морето едно девойче. Ранено е в главата и е изгубило паметта си. Ще ви помоля да се разпоредите за лодка, за да я отведат в болница. И оставете засега строежа. Трябва да направим нов мост.

Джери опипа бейзболната си шапка.

— Ще бъде изпълнено, шефке. Имате ли нужда от нещо?

— В момента не, благодаря. Но утре сутринта в седем бъдете тук, за да се уговорим за моста. Ще ви запиша всичко необходимо.

— Окей, шефке — отговориха двамата в един глас. — До утре сутринта в седем.

— А, още нещо — извика им, преди да се качат в микробуса. — Това момиче, Мелинда, вчера говореше за някаква лодка и хора в морето. Погрижете се, моля ви, да съобщите това.

Обещаха ѝ да го направят и отпътуваха.

Ванеса закрачи бавно към къщата. Като си представи каква гледка я очаква там, отново ѝ се доплака от мъка. „Защо ли не заминах с Джери и Сецилио? Какво ме задържаеше още тук?“

Изведнъж я осени прозрението, къде бе виждала лицето на Мелинда. Клив имаше в своето временно ателие бюст на млада дългокоса жена с чертите на хавайката. Ванеса ясно си представяше скулптурата, но поиска да се увери още веднъж. Слезе бързо в приземния етаж, където Клив бе оборудвал ателието си.

Бюстът стоеше на прозореца, нямаше нужда да се приближава, за да установи голямата прилика с девойката. „Кой знае откога му е модел?!“ — помисли си вбесена. Излезе и тръгна направо към кухнята.

Не искаше да среща двойката влюбени, а само да изпие чаша кафе и да вземе решение какво да предприеме. „По дяволите поръчката, най-добре е да се върна в Сан Франциско колкото е възможно по-бързо“. Но от друга страна пък не ѝ се щеше да прави нищо прибързано и необмислено. Освен това, точно сега не можеше да

тръгне. Беше като хваната в капан в тази къща — с Клив и приятелката му.

Не можа да остане сама дълго. Клив я чу, като се качваше и дойде да си поговорят. Лицето му беше мрачно и заплашително, като вчерашната буря. Ванеса потръпна неволно, навири глава и се приготви да посрещне изблика на яд и безкрайните му уверения, че няма представа за фантасмагориите на Мелинда. Не можеше да му вярва, толкова съвпадения наведнъж не се случваха!

— Може би ще ми обясниш, как трябва да разбирам приказките ти преди малко? — заяви той сърдито и се приближи с навъсени вежди. — Днес сутринта се държа невъзможно! Наистина ли мислиш, че съм имал нещо с Мелинда и използвам факта, че е загубила паметта си, за да се откажа от нея? За толкова подъл мръсник ли ме смяташ? Е, кажи какво се спотайва в упоритата ти глава.

Ванеса го стрелна ядосано, макар да усещаше, че се разколебава.

— Не съм упорита — просъска тя. — Но и няма защо да ме правиш на глупачка! Не съм толкова наивна, за да вярвам в подобни съвпадения — започна да изрежда, като свиваше пръст след пръст. — Мъжът, за когото непрекъснато бълнуваше, се казва Клив, като теб, той живее в Сан Франциско, като теб, прави скулптури, като теб, отгоре на това строи нова къща, точно като теб. Страхотни съвпадения. Нали? — завърши рязко.

Клив стисна гневно зъби.

— Не знам какво означава цялата тази история, но се кълна, че ще я разнищя. Във всеки случай ти благодаря за доверието. Ела!

Хвана я за китката и я повлече към дневната. Хавайката ги изгледа стреснато.

— Мелинда — обърна се Клив към нея, — имаме едно недоразумение, което много бих искал да изясним. Знаем, че трудно си спомняш, но може би ще ни отговориш на въпроса. Познаваш ли ме? Виждала ли си ме някъде, без да съм те забелязал?

Момичето го гледаше със загадъчен поглед.

— Не знам... — каза то колебаейки се и погледна несигурно Ванеса. — Не мога да си спомня.

— Знаеш ли името ми?

— Клив — прошепна Мелинда.

Прозвуча толкова нежно и интимно, че Ванеса скръцна със зъби. Клив сбърчи чело.

— Откъде го знаеш?

— Не знам откъде... Знаем само, че се казваш Клив и че ние...

— Ние какво? — попита Клив толкова остро, че девойката се стресна.

Устните ѝ затрепериха и очите ѝ се насълзиха.

— Не знам — проплака тя.

След секунда Клив беше до нея и я потупваше по рамото.

— Съжалявам, Мелинда — каза той меко. — Не исках да те мъча. Само се опитвах да изясня едно недоразумение.

Мелинда отпусна глава на рамото му.

— Толкова е ужасно да не помня нищичко — въздъхна. — Само със сърцето се усещам, че те познавам, Клив, но не знам нищо повече.

Ванеса чу достатъчно. Обърна се рязко и тръгна към вратата.

— Стига ми това сантиментално признание — заяви твърдо. — Но може би ще ти помогна да възвърнеш паметта си, ако ти кажа, че долу в ателието има твой бюст. Покажи ѝ го, Клив, може тогава да си спомни, че ти е била модел — и още много други неща.

Докато съобщаваше триумфиращо откритието си, тя погледна случайно през прозореца. Моторната лодка на бреговата охрана се приближаваше с голяма бързина и постепенно забави хода си.

— Идват — подхвърли кратко през рамо.

Думите ѝ предизвикаха нов пристъп на паника у Мелинда.

— Няма да тръгна с лодка — извика диво тя. — Не мога... не мога... Не разбирате ли? Не, не с лодка!

Докато Клив я успокояваше и увещаваше, Ванеса слезе тичешком по стъпалата и побягна към брега, за да посрещне хората.

— Радвам се, че дойдохте — каза тя, дишайки тежко, на двамата санитарни и лекаря.

Те тъкмо вадеха от лодката носилка.

— Хубава изненада — забеляза един от санитарите. — От вчера сме в постоянно напрежение. Какво ви се е случило? Получихме обаждане по телефона, че мостът се е срутил и че имате ранена.

— Да, едно младо момиче, което е загубило паметта си, освен това има рана на главата, която трябва да се зашие.

— Това ще оправим лесно — заяви младият лекар, зададе няколко въпроса и закима самоуверено, сякаш нямаше никакъв проблем.

— Момичето изпитва панически страх от лодка — обясни Ванеса. — Няма да е лесно да я накараме да се качи. Предположихме, че лодката ѝ се е обърнала и приятелите ѝ са загинали, ако не ги е спасил някой. Вие чухте ли нещо за това? Трябва да се е случило тук някъде.

Тримата мъже поклатиха отрицателно глава и я увериха, че всички лодки са налице и за щастие удавени няма. Имало доста ранени, но не и загинали.

Ванеса усети облекчение, че никой в околността не е викал за помощ, без тя да може да му помогне.

Поведе санитарите и лекаря към къщата. Клив вече ги очакваше на терасата. Сърцето ѝ се сви, като го зърна. Само ако можеше да му повярва! Но истината беше очевидна — между него и момичето имаше нещо. Издаваха го дори само влюбените, искрящи погледи на Мелинда. Ванеса се почувства толкова наранена, че не искаше да я види никога повече.

Запозна Клив с тримата мъже и се оттегли в кухнята. Докато приготвяше силно кафе, в случай, че някой поиска да се ободри, чу Мелинда почти истерично да хленчи, че не иска да пътува с лодка.

Гласовете на лекаря и санитарите я успокояваха. Не обичаше момичето, но все пак ѝ съчувстваше.

Тъкмо влизаше в дневната, за да ги покани на кафе, когато се сблъска на вратата с тях — носилката беше празна. Видя зад гърба им как Клив утешаваше нежно Мелинда. В този момент хавайката вдигна глава и ѝ хвърли бегъл, но неописуемо триумфиращ поглед, преди да се обърне пак към Клив. Ванеса стъписано се втренчи в лекаря.

— Как... защо... — започна тя.

— Прегледах момичето и се погрижих за раната — обясни той. — Не мисля, че амнезията ѝ е сериозна, но ако след една седмица все още не си спомня нищо, трябва да я закараме в болница въпреки паническия ѝ страх от лодки.

Той оправи вратовръзката си и хвърли око на каната с кафе.

— Освен това, дотогава може би ще имате нов мост и ще я откараме с кола. Но за момента считам за по-удачно тя да остане тук. В

никакъв случай не искам да я принуждавам да пътува с лодка в сегашното ѝ състояние.

— Ще остане тук?! — промълви Ванеса изумено.

„О, не, само това не!“ — помисли си отчаяно.

— Да — потвърди лекарят. — Господин Харлоу даде това предложение, което, трябва да призная, много ме облекчава. Онова там кафето ли е? — попита той.

— Да, току-що сварих прясно.

— Много съм ви задължен — усмихна се докторът и влезе в кухнята.

Двамата санитарии също пожелаха да изпият по чашка. Ванеса ги обслужи с механични движения.

„Така значи, Клив предложил Мелинда да остане тук, докато се осмели да се качи в лодка? Е, добре тогава — ще тръгна аз, не искам да прекарам нито една нощ под един покрив с това момиче“ — реши спонтанно.

— Ще бъде ли възможно да ме вземете със себе си и да ме оставите някъде близо до Кахулой? — помоли тя санитарите. — Тук съм всъщност само на гости и отдавна трябваше да свърша неотложни ангажименти.

— Разбира се, мис — отговори единият. — Така поне няма да сме идвали съвсем напразно.

Ванеса изтича нагоре в спалнята, където бързо събра багажа си. От яд и обида я болеше душата, не искаше нищо друго, освен да се махне оттук. „А къщата си нека Клив да довърши с Мелинда!“

Когато слизаше вече по стъпалата, видя Клив, който я очакваше със заканителен поглед.

— Какво сега пък ти дойде на ум? И въобще ли не може да се говори разумно с теб вече?

— Няма нищо за казване, Клив. При първа възможност ще отлетя за Сан Франциско. За довършителните работи по къщата ще ти изпратя един от моите архитекти.

Видът на Клив не предвещаваше нищо добро — веждите му се свъсиха, ядни искрици се стрелкаха от очите му.

— Внимавай да не прекалиш, Ванеса — изръмжа. — Много добре знаеш, че нямам нищо с Мелинда. Да не би да настояваш да я изхвърля въпреки указанията на доктор Хегнер? — Той я изгледа

презрително. — И въобще не си мисли, че ще се съглася да възложиш строежа на къщата на друг архитект. В моя договор е отбелязано, че ти ще се грижиш докрай за всичко. Ако нарушиш договора, ще те дам под съд.

Ванеса го изгледа с омраза.

— Наистина, можеш да го направиш! Но по-добре това, отколкото да те виждам. Всичко хубаво, господин Харлоу!

Промъкна се край него и влезе в кухнята, където тримата мъже пиеха кафето си.

— Аз съм готова.

Заедно с тях напусна къщата на Клив, без да се обърне нито веднъж назад.

VIII

Още същата вечер Ванеса нае в Лахайна хотелска стая. Бреговата охрана я закара до строежа. За щастие бурята не му бе причинила никакви щети.

Джери и другите строители останаха приятно изненадани от внезапната ѝ поява с целия багаж и ѝ помогнаха да се нанесе отново във фургона. Не ѝ се искаше да остава сама през нощта. „Клив не може да дойде сега, но някой друг път все ще опита да ме види и тогава няма да имам сили да му се противопоставя!“

За да не рискува замина вечерта със строителите за Лахайна и реши да живее там, докато приключи строежа на вилата. Нямахше как да изпрати друг архитект, всички бяха заети с нови проекти, а и не ѝ се щеше да я викат в съда за неизпълнен договор.

Сега седеше след една самотна вечеря в също толкова самотната си хотелска стая и размишляваше за историята с Клив и Мелинда. От време на време от дълбините на сърцето ѝ се обаждаше колебливо гласче, което я принуждаваше да си зададе въпроса, дали не е направила ужасна грешка, но тя бързо го караше да замлъкне. Никой не можеше да я убеди, че може да има толкова съвпадения наведнъж — дори Клив.

Легна си и при представата, че той е с Мелинда, нещо я жегна. Почувства се ужасно нещастна. „Сигурно я е завел в леглото, което до вчера делеше с мен, и в което съм преживяла толкова щастливи часове“ — помисли си, но скоро се ядоса сама на себе си. Отърси се от печалните си фантазии и се концентрира върху утрешния ден. Нямахше да има много работа. Работниците още рано сутринта отиваха да строят нов мост, материалите бяха доставили още днес. А след това? Дали Клив щеше при първа възможност да я потърси? Може би във връзка със строежа. Щеше ли да заведе Мелинда в болница или при семейството ѝ, или другаде? „Ето че отново те са ми в главата. Свършиха ли се темите за размисъл, та така се измъчвам. Трябва да се опитам да го забравя колкото се може по-бързо.“

Следващите няколко дена изминаха, без да се случи нищо особено. Новият мост още не беше готов. Ванеса следеше прокарването на електрическа инсталация във вилата и се питаше, дали Мелинда живее още при Клив. А и къде ли другаде можеше да бъде, след като не иска да пътува с лодка.

Най-после настъпи вечерта, когато работниците заявиха, че са готови с дървения мост и господинът вече имал връзка с външния свят.

— Бихте могли вече да ми докарате колата? — попита Ванеса, докато се настаняваше на седалката до Джери във фирмения микробус.

— Още утре сутринта — отзова се той.

— Хм, добре. Много мило от твоя страна. — Гласът ѝ сякаш не звучеше особено въодушевено.

При тези обстоятелства ѝ се струваше най-разумно да се откаже от колата си. Ужас я обхващаше при мисълта да се срещне с Клив. И как трябваше да се държи? Все пак той ѝ беше възложил поръчка и тя работеше за него.

Отново бяха възникнали някои проблеми по строежа, които трябваше да се обсъдят. Следователно не можеше да се качи тайно в колата и да отпътува.

От друга страна, не искаше в никакъв случай да среща Клив и Мелинда. „Какво да направя? Няма ли да изглежда странно, че моля работниците да докарат колата ми?“

Джери я изтръгна от мислите ѝ.

— Карате ме да се тревожа за вас, шефке. След голямата буря сте съвсем променена. Мога ли да ви помогна с нещо? Знаете много добре, че в мое лице имате приятел, на когото можете да разчитате по всяко време.

Ванеса се усмихна вяло.

— Знам, Джери, и съм ви много благодарна. Но в момента не можете да ми помогнете с нищо. — Тя стисна ръката му. — Погрижете се строежът да напредва безпроблемно, така ще ми помогнете най-добре.

Джери сигурно беше разбрал, че нещо се е случило между нея и Клив още когато видя, че се пренася в хотела.

„Какво да се прави, вече нищо не може да се промени. Във всеки случай, никога повече няма да се обвързвам с клиент“ — закле се Ванеса мислено.

Всъщност, историята ѝ с Клив бе започнала още преди той да стане неин клиент.

На следващата сутрин се събуди с чувство на нервно безпокойство, от което я присвиваше коремът. Ръцете ѝ трепереха леко, докато се обличаше. Непрекъснато я глождеше мисълта, че мостът е готов и Клив ще дойде на острова. Изпитваше истински страх от тази среща, но не бе в състояние да я избегне, докато работеше за него. Имаше неща, които се налагаше да обсъдят заедно — не можеше просто така да се скрие.

Това, което се случи, я изненада и смути. Противно на очакванията ѝ, Клив не направи никакъв опит да се срещнат, когато пристигна по обед.

А със сигурност му бяха съобщили, че тя е във фургона.

С разтуптяно сърце наблюдаваше през прозореца мъжа, когото все още обичаше. Той разговаряше с работниците и им даваше някакви указания, ръкомахайки. Ако се съдеше по смеха, който се чуваше чак във фургона, Клив имаше най-добро разположение на духа. Цяло мъчение беше да наблюдава любимите и до болка познати черти на лицето му.

Той се сбогува, качи се в колата си и потегли. Ванеса дълго гледа след него, разочарована, обидена до сълзи, стиснала влажните си длани в юмруци.

„Какво стана, защо не дойде? Нима не иска да говори с мен повече?“ — мислеше си отчаяно.

Джери влезе във фургона и сложи някаква бележка на масата.

— Господин Харлоу предаде за вас няколко указания — обясни той смутено. — Каза да му съобщите, ако има проблеми.

Тя взе листа и му хвърли бегъл поглед.

— Благодаря, Джери — отвърна, като се владееше с усилие на волята. — Страшно мило от страна на господин Харлоу, наистина.

Така измина и цялата следваща седмица.

Колкото пъти Клив идваше на строежа, все отбягваше да я срещне и само ѝ оставяше кратки указания. Явно не желаше да има нищо общо с нея. А освен това си имаше своята Мелинда — тя сигурно още беше в къщата му. Той дори бе докарал колата на Ванеса

до строежа. Дали не се опасяваше, че тя ненадейно може да наруши идилията му с хавайката?

Понякога на Ванеса ѝ се струваше, че няма дълго да издържи на пренебрежителното му отношение и ѝ се искаше да го заговори, макар и на служебна тема. Но се отказа. Страхуваше се от усложнения. Може би за душевното ѝ спокойствие тази дистанция щеше да се отрази благотворно. А и за щастие къщата скоро щеше да бъде готова.

Прекара съботната вечер в хотелската стая пред телевизора. Нямахме настроение за развлечения навън — предпочете да гледа филм, за да разсее мислите си за Клив. Почивните дни бяха винаги много мъчителни, но не можеше да си позволи всеки уикенд да лети до Сан Франциско.

Тъкмо стана да си приготви едно питие и телефонът иззвъня.

— Да, моля — обади се тя.

— Търси ви млад мъж — съобщи служителката от рецепцията.
— Да го пусна ли?

Сърцето ѝ подскочи.

— Изпратете го при мен, моля! — можа да продума само и затвори слушалката.

Клив ли идваше най-после? Кой друг, ако не той искаше да я види? Дали щеше да я моли за извинение, или идваше по неотложен служебен въпрос?

Бързо хвърли поглед в огледалото и започна да сресва косата си. Скоро на вратата се похлопа. Отвори и... не можа да удържи вика си на изненада.

Пред нея стоеше Джери в дънки и пъстра риза. От него лъхаше на алкохол, явно си беше пийнал.

— Джери... — промълви Ванеса разочаровано. — Какво те води насам? Нещо се е случило ли?

— Без съмнение, шефке — отвърна той доста сериозно. — Станала е една голяма подлост. Можели да вляза?

— Разбира се, Джери, разполагай се.

Ванеса затвори вратата и седна срещу момъка. След като имаше проблеми и бе дошъл при нея, бе готова да му помогне на драго сърце. Но за свое най-голямо изумление узна, че става въпрос за самата нея.

— Съжалявам, малко съм пийнал — извини се той с крива усмивка. — Партито на брега продължава още от следобед. Качих се

веднага, щом Мелинда...

Ванеса се изпъна като струна.

— Мелинда? — прекъсна го тя стресната. — Каква Мелинда?

— Тази, която е била при вас в къщата. Чух, че господин Харлоу е спасил едно момиче в бурята от водата, но не знаех, че е била Мелинда.

— Е, и? Какво става с нея? — настоя нервно Ванеса.

Изведнъж я изпълни лошо предчувствие. Джери оправи тъмните си къдрици.

— Тя беше на партито и добре си пийна. После започна да се хвали, че ви е изгонила с хитрост и коварство. Познавам Мелинда отдавна, тя е изпечена измамница.

Ванеса се опита да скрие вълнението си.

— Говорите със загадки, Джери. Бихте ли ми обяснил нещата бавно и ясно отначало?

— Но всичко е ясно, шефке. Мелинда отдавна мечтае за господин Харлоу. За да предизвика вниманието му, измисли това нещастие с лодката. Наблюдавала го е дълго от брега, после просто е избрала подходящ момент и е влязла в морето, за да може господин Харлоу да я спаси. Едва не се е удавила наистина. Но загубата на паметта и всичко, което е бърбрила на сън е било театър, изигран умело. Всичко е било добре пресметнато, за да може да ви изгони, което всъщност ѝ се е удало, защото вие не сте повярвала на господин Харлоу. А той със сигурност не е имал нищо с нея.

Ванеса го слушаше, изгубила ума и дума.

— О, боже мой! — можа само да промълви, като осъзна, каква ужасна несправедливост бе причинила на Клив.

Джери стана и стисна ръката ѝ неловко.

— Забелязах, че между вас и господина имаше нещо, и че то изведнъж свърши. Когато разбрах каква е причината, реших веднага да ви кажа. Може би сега всичко ще се оправи.

— О, Джери, толкова се радвам, че ми разказа всичко това. Надявам се само, че господин Харлоу ще ми прости за подозренията. Веднага ще отпътувам при него.

Тя се сбогува с младежа, благодари му още веднъж, навлече набързо пола и блуза, после грабна чантата си и ключовете за колата. Докато тичаше надолу по стъпалата и се качваше в маздата, отправяше

мислено горещи молитви към небето, Клив да ѝ прости и всичко да се оправя. Кара с бясна скорост до отклонението към вилата му.

„Справили са се много успешно с моста — помисли си бегло. — Но сега най-важното е да се оправя с Клив. Прав е да ми се сърди. Защо, по дяволите, не му повярвах.“

Залязващото слънце преливаше в разноцветни отблясъци, преди да потъне в морето.

Ванеса спря пред вилата. Клив явно си беше вкъщи — виждаше се по откритата врата на гаража. Развълнувана и нервна изкачи стъпалата към терасата, но не можа да го открие нито в къщата нито долу в ателието.

„Вероятно е отишъл да плува“ — досети се и хукна към плажа.

Там наистина намери струпани на купчина дрехите на Клив, а след малко различи и главата му сред вълните. Скри се бързо зад една палма. Спомни си за вечерта, когато той се беше върнал от Япония и я бе изненадал гола в морето. Сега бе неин ред.

„Само дано ми прости...“

Съблече се гола и изчака удобен момент, за да се гмурне във вълните и да заплува към него. Като го наближи, пръсна вода в лицето му и се оттласна към дъното.

Чу Клив да кашля и веднага след това усети, че я хвана за крака. Изплува на повърхността. Тръпки я побиха, като видя любимото лице толкова отблизо. Прочете изненада и радост в зениците му и изведнъж изпита сигурност, че всичко ще бъде както преди.

— Да вярвам ли на очите си, самата госпожица Торберг? — каза той насмешливо. — И съвсем гола, ако не се лъжа?

— О, Клив! — въздъхна Ванеса. — Дойдох, за да ти поискам прошка. Но сигурно няма да ми простиш за глупостта и недоверието.

— Хм, трябва да си помисля.

Ръцете му погалиха тялото ѝ и Клив я привлече към себе си.

— Нима си преплувала като русалка цялото разстояние от Лахайна до тук, за да ме помолиш за прошка? — Усмихна ѝ се с поглед, който ѝ подсказваше, че отдавна ѝ е простил.

Ванеса го прегърна и се сгуши до голото му мускулесто тяло.

— Не, но ще го направя още сега, ако поискаш, като доказателство за моята любов.

Той я притисна още по-здраво и я целуна с дълго потискана страст и нежност.

— Заповядвам ти само да се пренесеш при мен, за да мога отново да работя пълноценно — прошепна ѝ в паузата между две целувки. — И повече никога да не ме подозираш — добави с укор. — Как, впрочем, разбра истината?

Разказа му надве-натри.

— Сякаш гръм ме удари. При това бях убедена през цялото време, че Мелинда е при теб.

— Мелинда? Отпратих я в болницата още при първата възможност, веднага щом мостът беше готов. Доколкото знам, на следващия ден са я изписали като „излекувана“.

Ванеса поклати глава.

— Малка измамница! Но, Клив, ти още не си ми казал, че ми прощаваш.

Той бавно погали лицето ѝ с устни, след това я взе на ръце и я изнесе от водата.

— Всъщност имах намерение никога повече да не говоря с теб — призна ѝ, докато я полагаше леко на пясъка. — Сега съм готов да ти простя, но при едно условие.

Изтегна се до нея.

Тя загали косъмчетата на гърдите му.

— Казвай какво е условието?

— Да се омъжиш за мен колкото е възможно по-бързо, ангел мой.

— О, Клив! — въздъхна щастливо Ванеса. — Това условие ще изпълня на драго сърце. Но и аз си имам свое.

— Мили боже — простена Клив в престорено отчаяние, — изглежда е настъпил часът на условията! Е, какво е твоето?

— Да спасяваш от морето давеци се само от мъжки пол. С жените ще се заема аз.

— Съгласен, бъдеща госпожо Харлоу — подсмихна се той. — Но стига с условията. Имаме да вършим нещо по-важно.

— Хм, да, нещо по-важно и по-хубаво — измърка Ванеса.

После го привлече към себе си и впи устни в неговите.

Издание:

Мелиса Андерсън. Под южното небе на Хавай

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-225-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.